

Liahona

Att finna julens anda,
s 15

Det fanns plats på härbärgat, s 8

Oändlig är hans kärlek, s 28

Urklippsbild: Bilder till din egen
julkubba, s LS8

Första presidentskapet: Thomas S Monson,
Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K Packard, I Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, David A Bednar, Quentin L Cook,
D Todd Christofferson

Chefredaktör: Spencer J Condie

Rådgivande: Gary J Coleman, Kenneth Johnson,
Yoshihiko Kikuchi, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischnecht
Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave
Seniorredaktör: Larry Hiller
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jennifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper, David
A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekirik, Judith M Paller,
Joshua J Perkey, Chad Phares, Jan Pinborough, Richard M Romney,
Don L Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Vvardell
Chefssekreterare: Laurel Teuschler

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett, Thomas S Child,
Reginald J Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P Johnson, Denise Kirby, Scott M Mooy, Ginny J Nilson
Prepress: Jeff L Martin

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

Översättning: Claes-Göran Edlund

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Käröf

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

11891 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en
hela prenumeration är SEK 150:00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 2609353-8. Skriv "Liahona".

**Sänd manuskript och frågor till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller sänd
e-post: liahona@ldschurch.org.**

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fijiiska, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, isländska, indonesiska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, sinhala, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailandiska, tjekiska, tonganska, tyska,
ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2008 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Tryckt i
Förenade staterna.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt bruk,
som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konvirket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
corintellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org. För
engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på
"languages".

For Readers in the United States and Canada:

December 2008 Vol. 132 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

LIAHONA, DECEMBER 2008

20 Helga dina gärningar

40 Jag minns Joseph

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Den bästa julen någonsin
Thomas S Monson
- 8 Plats i härbärget *Neil L Andersen*
- 20 Liahonaklassiker: Helga dina gärningar *Neal A Maxwell*
- 25 Besökslärnarnas budskap: Jesus Kristus är världens ljus, liv och hopp
- 34 Samlas till templet *Claudio R M Costa*
- 37 Tempelvälsignelser i en familj där alla inte är medlemmar *Kay Przybille*
- 40 Jag minns Joseph
- 44 Sista dagars heliga berättar
Det lilla vi hade var nog *Sueli de Aquino*
Julsånger från andra sidan landet *Heather Beauchamp*
Min bästa julklapp *Ketty Teresa Ortiz de Arismendi*
En oväntad lärdom *Erin Wilson*
- 48 Brev till redaktionen

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*Dessa undervisningsförslag kan
användas såväl i klassrummet som
i hemmet. Du kan anpassa
dessa tankar till din familj
eller klass.*

"Det fanns rum på härbär-

get", s 8: Samlas under

en filt och låtsas att ni

är i minibussen i berättelsen. Återge

berättelsen. Samtala om hur det skulle

ha varit att fira jul i minibussen. Sam-

tala om hur värdshusvärden tjänade

familjen. Planera under bön ett sätt

för din familj att tjäna andra den här

julen.

"Ett julmirakel", s 12: Återge

missionärernas berättelse för din

familj. Samtala om glädjen som

sången förde med sig till

människorna på tåget. Pla-

nera ett julprojekt som din

familj kan genomföra

för att hjälpa någon

annan.

"Helga dina gärningar", s 20:

Välj ut fem saker du kan använda

som trappsteg, som stenar eller

papper. Skriv artikelns under-

rubriker på dem. Kliv från trappsteg

till trappsteg medan du samtalar

När du letar efter den portugisiska VDR-ringen som är gömd i det här numret kan du tänka på hur du väljer det rätta när du visar din familj hur mycket du älskar dem.

FÖR UNGDOMAR

- 7 Affisch: Så älskar Gud dig
- 12 Ett julmirakel *Ryan Campbell*
- 15 Adventskalender: Profetior om Kristi ankomst
- 26 Frågor och svar: Vad kan jag göra för att mina böner ska bli mindre enformiga och mer meningsfulla?
- 28 Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig
Jeffrey R Holland

7 Affisch

LS13 Färgläggningssidan

LS2 Följ ljuset

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Ett julbudskap från första presidentskapet till världens barn: Följ ljuset
- LS4 Samlingsstunden: Låt mig få höra om Jesus
Linda Christensen
- LS6 För små vänner: Vi älskar Jesus
Jane McBride Choate
- LS8 Den underbara krubban
- LS10 Från profeten Joseph Smiths liv: Profetens martyrdöd
- LS13 Färgläggningssidan
- LS14 Den hemlige givaren *Charlotte Goodman McEwan*

PÅ OMSLAGET

Jesu födelse, av Jon McNaughton.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Julspel, av Margie Seager-Olsen.

om artikeln. Överväg att läsa skriftställena i artikeln. Samtala om de stötestenar vi möter i livet. Avsluta med att läsa artikelns sista stycken.

”Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig”, s 28: Läs avsnittet ”Återföreningens glädje” fram till dess att missionären närmar sig sin familj. Låt familjemedlemmarna gissa vem som kommer att rusa fram först för att träffa missionären. Avsluta berättelsen och samtala sedan om hur mycket föräldrar älskar sina barn och hur mycket vår himmelske Fader

älskar var och en av oss.

”Den hemlige givaren”, s LS14:

Återge Davids berättelse för din familj. Vad lärde sig David? Använd hans exempel när det gäller att vara en hemlig givare och överväg ett av följande förslag: (1) Välj under bön ut några personer eller en familj i ert område som är ensamma eller behövande. Planera en lämplig tjänandeaktivitet. (2) Skriv familjemedlemmarnas namn på papperslappar. Ta ett namn och tjäna den personen i hemlighet under den kommande veckan.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

<i>Sidnumren gäller artikelns första sida.</i>	Krubba, LS8
L= <i>Lilla stjärnan</i>	Kärlek, 7, 28
Bön, 8, 15, 26	Ljus, 25, LS2
Exempel, 37, 47	Missionsarbete, 8, 12, 46
Familjen, 15, 37, 45	Offer, 28, 34
Familjens hemafton, 1, 15	Omvändelse, 46
Frid, 37	Primär, LS4
Förlåtelse, 28	Profetia, 15
Försoningen, 20, 25, 28	Psalmer, 12, 28
Helgelse, 20	Skrifterna, 15, LS4
Hemundervisning, 2	Smith, Joseph, 40, LS10
Jesus Kristus, 2, 7, 15, 20, 25, 28, 47, LS2, LS4, LS8, LS13	Symboler, 28
Julen, 2, 8, 12, 15, 45, LS2, LS8, LS14	Sång, 12, 15, 45
Kristlig kärlek, 2, 8, 44, 47	Tempel, 34, 37
	Tjänande, 2, 8, 15, LS14
	Underkastelse, 20
	Vittnesbörd, 15
	Åktenskap, 37

Den bästa julen någonsin

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Under den här tiden av året fylls luften av julens musik. Mitt hjärta vänds ofta till hemmet och gångna jular när jag lyssnar till några av mina favoritjulsånger, som till exempel den här:

*Borta bra men hemma bäst
när julen är här, för vart man än far
och hur bra det än är,
vill man vara tusenfalt lycklig.
Under juletiden finns det ingen bättre plats
än ens eget kära hem.¹*

En författare sade: "Det är julen man alltid återvänder till. Så annorlunda genom sin mystik, stämning och magi. Helgen tycks på sätt och vis vara tidlös. Allt som är kärt, allt som består, förnyar sitt grepp

om oss: Vi är hemma igen."²

President David O McKay (1873–1970) sade: "Sann glädje får man bara genom att glädja andra — den praktiska tillämpningen av Frälsarens lära, att den som mister sitt liv ska finna det. Kort sagt, julens anda är Kristi anda, som får våra hjärtan att lysa av broderlig kärlek och vänskap och manar oss till vänligt tjänande.

Det är andan i Jesu Kristi evangelium som, om vi hörsammar den, för med sig 'frid på jorden', för evangelium betyder — glädjebudskap till alla människor."³

Att ge, inte få, skapar julstämning i dess fulla bemärkelse. Ovänner blir förlåtna, vänner koms ihåg och Gud blir åtlydd. Julens anda upplyser själens perspektivfönster och vi ser ut över världens jäkt och stress och blir mer intresserade av människor än av saker. För att fånga den verkliga betydelsen av "julens anda" behöver vi bara tänka på dess innebörd, så får vi del av "Kristi anda".

Kom ihåg honom

När vi har julens anda så minns vi honom vars födelse vi firar denna tid på året. Vi begrundar den första juldagen, som förutsagts

Att ge, inte få, skapar julstämning i dess fulla bemärkelse. Vi blir då mer intresserade av människor än av saker.

Margaret och Nellie tog in barnen i sovrummet och tog fram flera lådor under sängarna fyllda med begagnade kläder och skor som de fått av moderns vänner i affären. Det var ett himmelskt kaos, där barnen Kozicki plockade de kläder och skor som de ville ha.

av de forna profeterna. Vi kan tillsammans erinra oss Jesajas ord: "Se, jungfrun skall bli havande och föda en son och hon skall ge honom namnet Immanuel",⁴ — vilket betyder "Gud med oss".

På den amerikanska kontinenten sade profeterna: "Tiden kommer och är inte långt borta, då Herren den Allsmäktige ... skall bo i ett tabernakel av lera ... han skall uthärda frestelser och kroppslig

smärta ... Och han skall kallas Jesus Kristus, Guds Son.”⁵

Sedan kom den nätternas natt då herdarna uppehöll sig i trakten och Herrens ängel uppenbarade sig för dem, förkunnande Frälsarens födelse. Senare kom visa män från Östern till Jerusalem och frågade: ”Var är judarnas nyfödde konung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom ...

När de såg stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje.

Och de gick in i huset och fick se barnet med Maria, dess mor. Då föll de ner och tillbad det, och de tog fram sina skatter och överlämnade gåvor till barnet: guld, rökelse och myrra.”⁶

Tiderna förändras, åren går fort, men julens helgd består. I denna förunderliga tidernas fullbordans utdelning är våra möjligheter att ge av oss själva verkligen obegränsade, men de kan också gå förlorade. Det finns hjärtan att glädja. Det finns vänliga ord att säga. Det finns gåvor att ge. Det finns handlingar att utföra. Det finns själar att frälsa.

Julens gåva

I början av 1930-talet gav Margaret Kisilevich och hennes syster Nellie en julklapp till sina grannar, familjen Kozicki, som de kom ihåg i hela sitt liv och som varit en inspirationskälla för deras familjer.

På den tiden bodde Margaret i Two Hills i Alberta i Canada — ett jordbrukssamhälle huvudsakligen bebott av ukrainska och polska immigranter som i allmänhet hade stora familjer men var mycket fattiga. Det var under de svåra depressionsåren.

Margarets familj utgjordes av mor och far och deras femton barn. Margarets mor var arbetsam och hennes far var driftig — och med alla dessa barn hade de en inbyggd arbetsstyrka. Följaktligen var deras hem alltid varmt och

trots enkla omständigheter gick de aldrig hungriga. På sommaren odlade de i sin stora trädgård, gjorde surkål, kvark, gräddfil och inlagd gurka för att idka byteshandel. De födde också upp höns, grisar och kor. De hade mycket lite i reda pengar, men dessa varor kunde bytas mot andra varor som de själva inte kunde producera.

Margarets mamma hade vänner från sitt hemland som hon emigrerat tillsammans med.

Dessa vänner hade en handelsbod, och affären blev mötesplats för människor i området som kunde ge bort eller byta begagnade kläder, skor och så vidare. Många av dessa begagnade saker hamnade i Margarets familj.

Vintrarna i Alberta var kalla, långa och hårda. En särskilt kall och svår vinter lade Margaret och hennes syster Nellie märke till fattigdomen hos grannarna, familjen Kozicki, vars gård låg några kilometer bort. När pappa Kozicki skjutsade sina barn till skolan på sin hemmagjorda släde, brukade han alltid gå in i skolan för

att värma sig vid kaminen innan han återvände hem. Familjens fotbeklädnad bestod av trasor och säckväv som skurits i remsor och virats runt ben och fötter, stoppats med halm och bundits ihop med starka snören.

Margaret och Nellie beslutade sig för att genom barnen inbjuda familjen Kozicki på julmiddag. De beslutade sig också för att inte berätta för någon i sin egen familj om inbjudan.

Juldagsmorgonen kom och alla i Margarets familj var upptagna med förberedelser för festmåltiden. Den väldiga skinkan hade satts in i ugnen kvällen före. Kåldolmarna, munkarna, sviskonbullarna och den speciella bålen hade förberetts tidigare. Menyn skulle kompletteras med surkål, inlagd gurka och grönsaker. Margaret och Nellie hade ansvar för de färska grönsakerna och deras mor frågade om och om igen varför de skalade så många potatisar,

morötter och rödbetor. Men de bara fortsatte skala.

Deras far var den förste att lägga märke till hur hästspann och släde packad med 13 människor kom åkande på deras uppfart. Han, som var hästkännare, kände igen ett hästspann på långt håll. Han frågade sin hustru: "Varför kommer familjen Kozicki hit?" Hennes svar till honom löd: "Inte vet jag."

De kom fram och Margarets far hjälpte herr Kozicki att få in hästarna i stallet. Fru Kozicki omfamnade Margarets mor och tackade henne för att hon bjudit in dem att fira jul. Därefter välldes de alla in i huset och festligheterna började.

De vuxna åt först och därefter diskades tallrikarna och besticken och barnen turades om att äta. Det var en härlig fest, den blev ännu bättre tack vare gemenskapen. När alla hade ätit sjöng de julsånger tillsammans och därefter satte sig de vuxna för ännu en pratstund.

Kristlig kärlek

Margaret och Nellie tog in barnen i sovrummet och tog fram flera lådor under sängarna fyllda med begagnade kläder och skor som de fått av moderns vänner i affären. Det var ett himmelskt kaos, med en spontan modeshow där var och en plockade de kläder och skor som de ville ha. De förde ett sådant liv att Margarets far kom in för att se vad som stod på. När han såg lyckan och glädjen hos barnen Kozicki i sina "nya" kläder log han och sade: "Fortsätt bara."

Tidigt på eftermiddagen, innan det blivit alltför kallt och mörkt i den nedgående solen, tog Margarets familj farväl av sina vänner, som gav sig av mätta, välklädda och välskoddade.

Margaret och Nellie berättade aldrig för någon om att de bjudit in familjen Kozicki, och det förblev en hemlighet fram till Margaret Kisilevich Wrights 77:e jul, år 1998, då hon berättade det för sin familj för första gången. Hon sade att det var hennes bästa jul någonsin.

Om vi ska ha vår bästa jul någonsin måste vi lyssna till ljudet av sandalklädda fötter. Vi måste sträcka oss ut efter

snickarens hand. För varje steg vi tar i hans fotspår överger vi ett tvivel och vinner en sanning.

Det sades om Jesus att han "växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor".⁷ Har vi beslutsamheten att göra likadant? Den heliga skriften innehåller följande hyllning till vår Herre och Frälsare: Han "gick omkring och gjorde gott ... ty Gud var med honom".⁸

Min bön i denna juletid, och under alla julhelger framöver, är att vi ska gå i hans fotspår. Då blir varje jul den bästa julen någonsin. ■

SLUTNOTER

1. Al Stillman och Robert Allen, "Home for the Holidays".
2. Elizabeth Bowen, "Home for Christmas", i Mary Engelbreit, *Believe: A Christmas Treasury* (1998), s 27.
3. David O McKay, *Gospel Ideals* (1953), s 551.
4. Jes 7:14; se också Matt 1:18–25.
5. Mosiah 3:5, 7–8.
6. Matt 2:2, 10–11.
7. Luk 2:52.
8. Apg 10:38.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Be någon i familjen att högt läsa citatet av president McKay. Om vi ska ha den bästa julen någonsin måste vi gå i Frälsarens fotspår. Be familjen rita konturerna av sina fötter. Be sedan familjen att ta lite tid tillsammans efter ert besök till att under bön skriva en tjänandehandling på varje fotspår som familjen kan göra för andra. Föreslå att de placerar fotspåren så att de leder till en bild på Frälsaren, så att det visar hur tjänande handlingar hjälper oss komma närmare honom.

2. Be familjen berätta om några minnesvärda julupplevelser. Vad gjorde de upplevelserna minnesvärda? Läs eller berätta om familjen Kozickis upplevelse. Be familjen finna sätt denna månad att tjäna andra och hjälpa dem njuta av juletiden.

Så älskar Gud dig

att han utgav sin enfödde Son.
(Se Joh 3:16.)

Plats i härbärgat

ÄLDSTE NEIL L ANDERSEN

i de sjuttios presidentskap

En solig och kall vintereftermiddag styrde vi vår minibuss mot missionshemmet i Bordeaux i Frankrike. Det var den 24 december 1990 och vi var på väg hem till jul.

Min hustru Kathy, jag och våra fyra barn — Carney, 14, Brandt, 13, Kristen, 10 och Derek, 8 — hade haft en minnesvärd vecka. På grund av avstånden i vår mission hade vi inte samlat alla missionärerna till en julfest. Istället reste vi som familj till varje stad i missionen och lät missionärerna vara en del av vår familj, och vi och barnen presenterade ett speciellt julprogram. Vår familj hade tillsammans med missionärerna glatts åt det stora privilegiet att få dela med oss av Kristi återställda evangelium under denna härliga tid på året.

Den sista dagen förenade sig fyra underbara missionärer med oss. Den stora blå minibussen var packad, både med människor och julens anda, och med julsånger

och favoritberättelser gick tiden snabbt. Kristen och Derek blev ivrigare och ivrigare allt eftersom dagen gick när de tänkte på överraskningarna som väntade dem på juldagsmorgonen. Vi kände nästan lukten av kalkon som tillagades på missionshemmet av ett underbart missionärspår i väntan på vår återkomst. Julen låg i luften.

Det var inte förrän sent på eftermiddagen som vi insåg att vi hade problem. Under större delen av morgonen hade vi haft problem med växellådan på minibussen. Vi hade stannat och kontrollerat nivån på växellådsoljan, men allt hade sett normalt ut. Nu, då mörkret lade sig och vi fortfarande var två timmar från Bordeaux tappade vi tredje, fjärde och femte växeln.

Vi hackade oss fram längs den trädkantade vägen på tvåan. Det var inte möjligt att köra hela vägen till Bordeaux på det sättet och vi tittade efter någon som kunde hjälpa oss. Vårt första hopp

***Vår himmelske Fader
hade hört vår bön
när endast han
kunde föra oss hem.***

kom i form av en landsortsbutik som just skulle stänga. Jag frågade om det fanns någon biluthyrningsfirma eller tågstation i närheten. Men vi var långt borta från ett någorlunda stort samhälle och mina frågor ledde ingenstans.

Jag återvände till minibussen. Oron och besvikelsen syntes i ansiktet på våra yngre barn. Skulle de inte hinna hem till jul? Måste de tillbringa årets mest speciella natt i en fullpackad minibuss? Skulle de, efter att ha spridit glädje och uppmuntran till missionärer som var långt hemifrån, tvingas möta julen strandsatta längs en landsväg i Frankrike långt från sitt eget hem?

Kristen visste vem vi kunde vädja till och hon föreslog genast att vi skulle be. Vi hade bett många gånger som familj för de behövande — för missionärerna, undersökarna, kyrkans medlemmar, våra ledare, Frankrikes folk, vår egen familj. Vi böjde huvudet i bön och bad ödmjukt om hjälp.

Det hade hunnit bli mörkt. Minibussen kröp framåt i joggningshastighet genom furuskogen. Vi hoppades kunna nå en liten by en halvmil bort. Inom kort lyste strålkastarna upp en liten skylt som pekade mot Villeneuve-de-Marsan.

Vi hade ofta kört landsvägen mellan Pau och Bordeaux men aldrig svängt av mot den lilla byn Villeneuve-de-Marsan. När vi skramlade in i byn såg den ut som många andra små byar i Frankrike. Bostadshus och små butiker låg vägg i vägg och ledde oss ner längs den smala vägen in i byn. Invånarna hade stängt sina fönsterluckor tidigt och gatorna var mörka och övergivna. Det enda livstecknet kom från den gamla katolska kyrkan i mitten av staden, vars fönster lyste i väntan på den traditionella midnattsmässan. Vi rullade förbi kyrkan och minibussen tvekade och stannade. Som tur var hade vi hamnat mitt framför ett vackert värdshus. Ljusen var tända och vi insåg att det var vår sista chans att få hjälp.

För att inte överväldiga människorna i värdshuset

väntade Kathy, Camey och missionärerna i minibussen medan jag och de tre yngre barnen gick in. Jag förklarade vad som hade hänt för den unga kvinnan bakom disken. Hon såg mina barns trötta ansikten och bad oss vänligt att vänta medan hon hämtade värden, Francis Darroze.

Camey kom in för att se hur det gick. När vi väntade på att herr Darroze skulle komma bad jag tyst

en tacksam bön. Vi kunde kanske inte komma hem till Bordeaux den natten, men vår Fader i himlen hade i sin godhet lett oss till ett rent hotell! Jag rös när jag insåg hur nära vi varit att tvingats tillbringa natten i minibussen långt ute på den franska landsbygden. Jag såg en restaurang i rummet bredvid och förvånades över att den var öppen på julaftonen.

Vi skulle kunna äta ett gott mål mat, få en varm dusch och sova gott.

Herr Darroze anlände klädd som en traditionell fransk kock. Knapparna på hans kockförkläde nådde ända upp till hakan. Han ägde hotellet och var en betydelsefull man i samhället. Hans varma blick och snabba leende visade att han också var en gentleman.

Jag berättade om våra problem, att det var tio av oss i minibussen och att vi var på väg till Bordeaux. När han hörde min brytning lade jag till att vi var amerikaner och berättade kortfattat varför vi var i Frankrike.

Han gav oss genast hjälp. En och en halv mil bort låg det en mellanstor stad som det gick många tåg till. Han ringde för att se när nästa tåg till Bordeaux gick, men fick höra att det inte gick några tåg förrän 10:15 på juldagsmorgonen. Alla biluthyrningsfirmor i den större staden var stängda.

Besvikelsen var uppenbar i mina unga barns ansikten. Jag frågade herr Darroze om han hade plats i värdshuset för vår familj och de fyra missionärerna. Även om vi inte kunde komma hem så var det en stor välsignelse att ha

Herr Darroze
skakade
snabbt
på huvudet och
hötte ogillande
med fingret. Julens
generösa anda fyllde
hans själ. "Nej",
sade han. "Jag vill
inte ha betalt."

funnit så bra logi.

Herr Darroze såg på barnen. Det vara bara några minuter sedan han träffat oss, men hans hjärta svämmade över av det broderskap utan gränser som gör att vi alla tillhör samma familj. Julens generösa anda fyllde hans själ. "Herr Andersen", sade han, "naturligtvis har jag rum att hyra ut till er. Men ni vill inte tillbringa julen här på värdshuset. Barn bör få invänta julens överraskningar hemma. Ni får låna min bil så att ni kan köra till Bordeaux i kväll."

Jag förundrades över hans omtänksamhet. De flesta människor skulle tveka inför att hjälpa främlingar, särskilt utlänningar som oss. Jag tackade honom, men förklarade att vi var tio stycken och inte fick plats i en liten fransk bil.

Han tvekade en sekund, men hans tveksamhet minskade inte hans gäva utan utökade den.

"På min bondgård en och en halv mil härifrån har jag en gammal minibuss. Jag använder den på gården och den har endast två framsäten. Den kan högst gå 70 km/h och

jag vet inte om värmen fungerar. Men om du vill så kör jag dig dit så att vi kan hämta den."

Barnen hoppade av glädje. Jag satte handen i fickan för att ta fram kontanter eller kreditkort. Han skakade snabbt på huvudet och hötte ogillande med fingret.

"Nej", sade han, "jag vill inte ha betalt för det. Kom bara tillbaka med minibussen när du har tid efter jul. Det är julafton. Kör hem din familj."

Strax efter midnatt såg vi Bordeaux' stadsljus. Barnen och missionärerna hade somnat bak i värdshusvärdens minibuss. När vi körde längs de bekanta gatorna som ledde till vårt hem tackade jag och Kathy vår gode himmelske Fader för vårt eget julmirakel. Han hade hört vår bön när endast han kunde föra oss hem.

Vi kom hem på julaftonen, trots att det fanns plats på härbärgen i Villeneuve-de-Marsan. ■

"Plats i härbärgen" publicerades för första gången i Christmas Treasures (Deseret Book, 1994).

ETT JULMIRAKEL

RYAN CAMPBELL

Vintern är en kall årstid i Rysslandmissionen Moskva. För en missionär stämmer detta ibland in på mer än vädret, det kan också beskriva folket. De blir inåtvända. Alla tycks rusa hem från arbetet. Människor blir sjuka, vägarna fruktansvärt hala och kylan biter skoningslöst allt blottat skinn. Leenden är ovanliga.

Min kamrat och jag befann oss i denna situation vintern 2005. Vi ville muntra upp människorna genom att dela med oss av vårt budskap av tro, hopp och kärlek, men ingen ville lyssna. Och om jag ska vara ärlig så kände jag mig inte särskilt munter själv. Jag kunde inte låta bli att känna mig nedstämd. Dag efter dag gick vi längs de kalla gatorna och sökte efter människor att undervisa, och vi var iskalla om fötterna. Men trots dessa nedslående omständigheter ville vi inte ge upp. Julen närmade sig och vi ville hjälpa människorna att känna julens anda. Men hur?

En kväll satt vi på tåget på väg hem när en liten grupp musikanter kom in i vagnen. De spelade underbart, men till min förvåning påverkades ingen av deras föreställning. En eller annan person gav dem några få mynt, men resten stirrade bara ut genom de frostiga fönstren. Jag tyckte synd om musikanterna och gav dem några mynt.

Vi anlände strax till stationen i närheten av vår lägenhet och skyndade oss hem. Jag hann knappt stänga

ytterdörren innan telefonen ringde. Jag svarade och hörde att det var vår distriktsledare. Den dagen skulle vi ha funderat över hur vi skulle fira julen som missionärer. Jag hade totalt glömt bort det, men ville inte att han skulle veta det. Jag famlade efter en idé och kom att tänka på musikanterna. Så jag föreslog att vårt distrikt kunde sjunga julsånger på tågen. Jag kunde ackompanjera dem på fiol. Till min förvåning och kanske också bestörtning tyckte distriktsledaren om idén. Vi kom överens om en dag. "Vilken dum idé", tänkte jag för mig själv när jag kom ihåg att tre av missionärerna i vårt distrikt var tondöva.

Dagen kom och missionärerna träffades på perrongen. Solen hade gått ner för länge sedan och det var fruktansvärt kallt. Mina fötter var redan stelfrusna. Vi övade i omkring fem minuter tills tåget sakta kröp fram till perrongen. Vi öppnade glatt dörrarna för att komma bort från den kalla vinden och snön. Jag tog fram min fiol ur dess fodral och bad tyst att Gud skulle röra vid åhörarnas hjärta.

När vi steg ombord på tåget lade de flesta inte märke till oss. Mina fingrar hade inte tinat upp än, så när jag började spela på fiolen så skar musiken genom tystnaden. Plötsligt förändrades stämningen i vagnen. Den blev nästan påtaglig. Passagerarna verkade hålla andan. De andra missionärerna stämde in tillsammans med mig och sjöng "Stilla natt".

*Stilla natt, heliga natt!
Allt är frid. Stjärnan blid
skiner på barnet i stallets strå
och de vakande fromma två.
Kristus till jorden är kommen.
Oss är en Frälsare född.¹*

Ingen i vagnen sade något medan jag spelade och de andra missionärerna sjöng. När vi sjungit psalmen såg jag mig omkring. *Alla* blickade oavvänt på oss. Tårar rann nerför kinderna hos flera kvinnor. Det var tyst ett ögonblick då ingen ville bryta stämningen. Till slut ropade en man i bakre delen av vagnen: "De är helgon, verkliga helgon!" Alla började applådera.

När vi gick längs gången ville många ge oss pengar. När vi inte tog emot dem blev de ännu mer förvånade. Jag hörde någon säga för sig själv: "Omöjligt, sånt händer inte." En man försökte till och med ge oss tusen rubel och chockades när vi vägrade ta emot pengarna. Istället gav vi honom ett utdelningskort, som han glatt accepterade. Andra passagerare ville också ha utdelningskort. De ställde också frågor om kyrkan och om oss. Vart

vi än såg möttes vi av leende ansikten och varma hälsningar. I slutet av vagnen önskade vi passagerarna God Jul och vinkade adjö till våra nya vänner.

På andra sidan dörren såg vi stumt på varandra. "Vad var det som hände?" undrade vi. Sedan, med fördubblad iver, gick vi in genom nästa dörr. Först lade passagerarna inte märke till oss, men efter det att vi framfört psalmen möttes vi av samma förunderliga reaktion. Under resten av kvällen gick vi från vagn till vagn och upplevde samma sak i alla. Aldrig tidigare hade jag blivit så accepterad och bemötts med sådan kärlek.

När vi kom hem den kvällen insåg jag att jag hade upplevt ett mirakel genom musiken, budskapet om Frälsaren och julens anda. Även under den kallaste tiden i vårt liv kan vi tröstas av Herrens närvaro. Det var en sådan välsignelse för mig att få se hur drastiskt människor kan förändras under Andens inflytande. Jag kommer alltid att minnas den kvällen och vårda den i mitt hjärta. Må Anden alltid utföra sådana mirakel! ■

SLUTNOT

1. "Stilla natt", *Psalmer*, nr 144.

PROFETIOR OM KRISTI ANKOMST

Du kan förbereda dig för julen idag genom att minnas hur andra förberedde sig för honom förr i tiden.

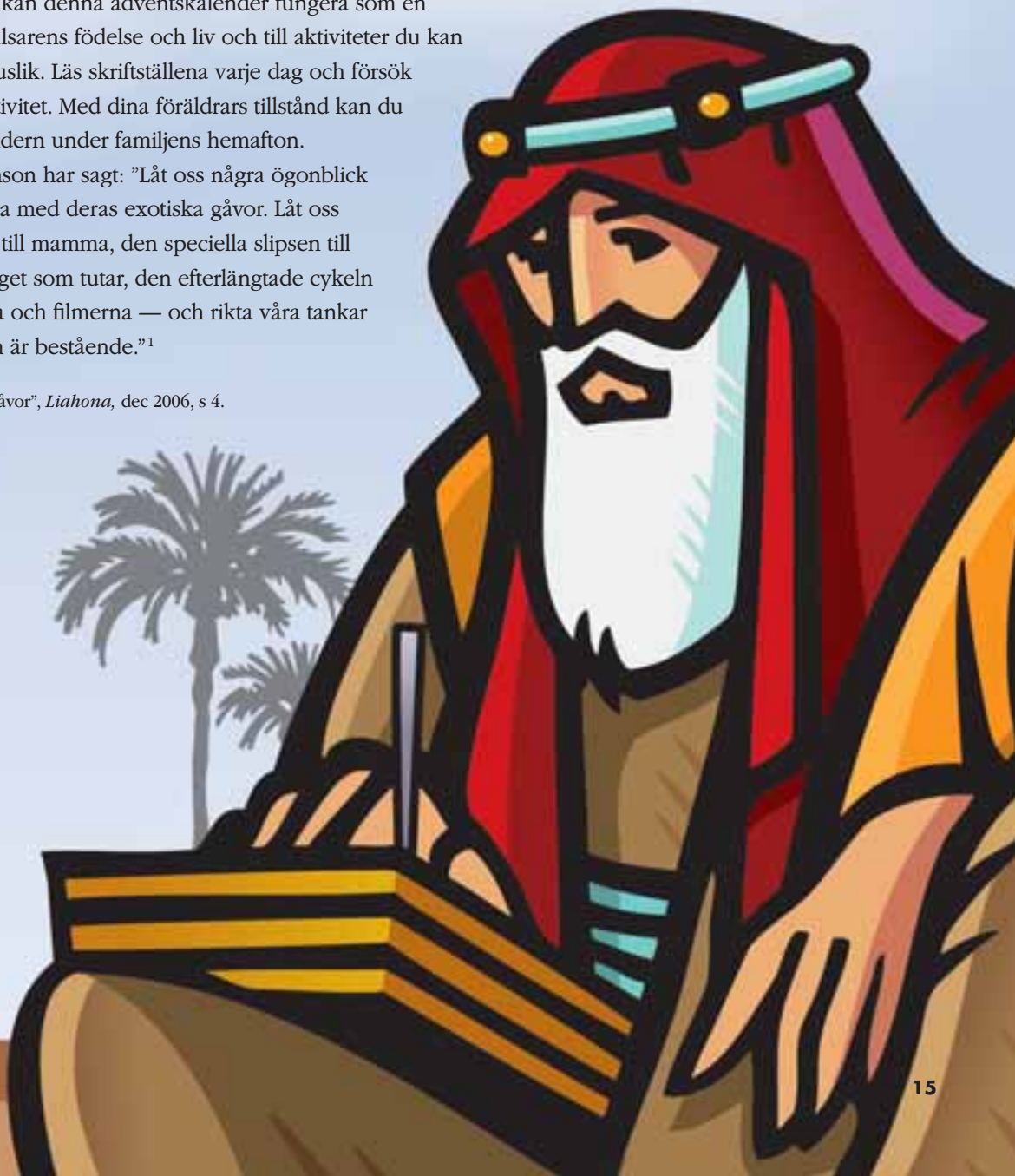
Många profeter i Bibeln och Mormons bok profeterade om Jesu Kristi födelse och verksamhet hundratals år före själva händelsen. Under tolv dagar före jul kan denna adventskalender fungera som en källa till skriftställen om Frälsarens födelse och liv och till aktiviteter du kan utföra för att vara mer kristuslik. Läs skriftställena varje dag och försök om du vill motsvarande aktivitet. Med dina föräldrars tillstånd kan du använda idéerna från kalendern under familjens hemafton.

President Thomas S Monson har sagt: "Låt oss några ögonblick lägga åt sidan julkatalogerna med deras exotiska gåvor. Låt oss också glömma blommorna till mamma, den speciella slipsen till pappa, den söta dockan, tåget som tutar, den efterlängttade cykeln — ja, till och med böckerna och filmerna — och rikta våra tankar på de gudagivna gåvor som är bestående."¹

SLUTNOT

1. Thomas S Monson, "Dyrbara gåvor", *Liahona*, dec 2006, s 4.

När julen är över, kom ihåg vad du lärt dig i ditt sinne och hjärta, och fira julen året runt genom att tjäna andra.

13 december

Jesaja, en profet i Gamla testamentet, profeterade att en ren kvinna skulle föda vår himmelske Faders son. Detta skrevs över 700 år innan hans födelse.

”Se, jungfrun skall bli havande och föda en son och hon skall ge honom namnet Immanuel.” (Jes 7:14; se också 2 Nephi 17:14.)

”Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste.” (Jes 9:6; se också 2 Nephi 19:6.)

Välj under bön ut en vän, familjemedlem eller församlingssmedlem. Ge honom eller henne en hemlig gåva, som en godsak, tanke från skrifterna eller ett julkort.

14 december

Nephi såg jungfrun Maria och barnet Jesus i en syn:

”Och han sade till mig: Se, jungfrun som du ser är Guds Sons mor i köttet.

Och det hände sig att jag såg att hon fördes bort i Anden. Och sedan hon varit bortförd i Anden under en tid, talade ängeln till mig och sade: Se!

Och jag såg och fick åter se jungfrun, och hon bar ett barn i sina armar.

Och ängeln sade till mig: Se Guds Lamm, ja, den evige Faderns Son!” (1 Nephi 11:18–21).

Gör en jullista över saker du vill ge istället för saker som du vill få.

15 december

Profeter vittnade om Kristi jordiska mission. Följande är profeten Abinadis ord, som levde omkring 150 f Kr:

”Och sålunda underkastas köttet Anden, eller Sonen Fadern, som är en enda Gud. Han utsätts för frestelse och ger inte efter för frestelsen, utan låter sig bli hånad och gisslad och utdriven och förnekad av sitt eget folk.

Och efter allt detta, sedan han utfört många mäktiga underverk bland människobarnen ...

“... skall han bliva ledd, korsfäst och dödad, i det att köttet blir underkastat till och med döden och Sonens vilja införlivas i Faderns vilja.” (Mosiah 15:5–7)

Gör något gott till jul och ge det till en familj i din församling eller gren. Gåvor ökar församlingens enighet och vänskap.

16 december

Alma profeterade följande för Gideons folk omkring 83 f Kr:

”Guds Son kommer till jorden ...

Och se, han skall födas av Maria ... hon skall vara en jungfru, ett dyrbart och utvalt redskap som skall över-skuggas och bli havande genom den Helige Andens kraft och föda en son, ja, Guds Son.

Och han skall gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord skall kunna uppfyllas som säger att han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar.

Och han skall ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han skall ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet.” (Alma 7:9–12)

Ge tjänandets gåva till en behövande. Be din familj hjälpa dig se ett behov som du kan fylla genom tjänande.

17 december

Jesus Kristus älskar vart och ett av Guds barn och glömmar aldrig bort ett enda. Hesekiel profeterade att Herren skulle vara en herde och samla sina skingrade får.

”Ty så säger Herren, HERREN: Jag skall själv söka upp mina får och ta mig an dem.

Liksom en herde tar sig an sin hjord när han är bland sina får, som varit skingrade, så skall också jag ta mig an mina får och rädda dem från alla ... orter ...

Jag skall föra dem ut från folken ... och låta dem komma till sitt eget land och föra dem i bet på Israels berg.” (Hes 34:11–13)

Tillbringa tid tillsammans med ett yngre syskon, en släkting eller en vän. Läs julberättelsen i Lukasevangeliet 2 för honom eller henne.

18 december

Jesus Kristus var perfekt, men han behövde ändå döpas för att uppfylla all rättfärdighet. Följande är en berättelse om Lehis profetia, enligt Nephis uppteckningar:

”Och min fader sade att han [Johannes Döparen] skulle döpa i Betabara på andra sidan Jordan. Och han sade även att han skulle döpa med vatten, ja, att han skulle döpa Messias med vatten.

Och sedan han hade döpt Messias med vatten skulle han se och bära vittne om att han hade döpt Guds Lamm, som skulle ta bort världens synder.” (1 Nephi 10:9–10)

Ge tidens gåva genom att tillbringa tid med en sjuk, äldre eller ensam person i din församling eller samhälle. Be honom eller henne berätta om sin favoritjul.

19 december

Samuel lamaniten profeterade om tecknen på Frälsarens födelse:

”Se, jag ger er ett tecken: Fem år till skall förflyta och se, sedan kommer Guds Son för att återlösa alla dem som tror på hans namn.

... stora ljus skall visa sig på himlen, så att det natten innan han kommer inte skall bli mörkt, så att det för människor skall se ut som om det vore dag ...

Och se, en ny stjärna skall gå upp, en sådan som ni aldrig förr har sett, och även detta skall vara ett tecken för er.” (Helaman 14:2–3, 5)

Skriv i din dagbok var julen betyder för dig och om din familjs jultraditioner.

20 december

Innan Kristi födelse besökte ängeln Gabriel Maria.

”I sjätte månaden blev ängeln Gabriel sänd av Gud till en jungfru i staden Nasaret i Galileen.

Hon var trolovad med en man som hette Josef och var av Davids släkt, och jungfruns namn var Maria.

Ängeln kom in och sade till henne: ’Gläd dig, du benådade. Herren är med dig ...

Du har funnit nåd hos Gud.

Se, du skall bli havande och föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus.” (Luk 1:26–28, 30–31)

Samla familjemedlemmar och vänner och sjung julsånger för dina grannar, eller sjung julsånger i ditt hem.

21 december

Nephi, Helamans sonson, väntade trofast på Herrens ankomst. Men de otroende sade till honom: ”Tiden är förbi, och Samuels ord har inte uppfyllts. Därför har er glädje och er tro på detta varit förgäves.” (3 Nephi 1:6)

Då gick Nephi ”och böjde sig ned mot jorden och ropade mäktigt till sin Gud för sitt folks skull” (v 11).

Herren sade till Nephi: ”Lyft upp ditt huvud och var vid gott mod, ty se, tiden är inne, och i denna natt skall tecknet ges, och i morgon kommer jag till världen för att visa världen att jag skall uppfylla allt det som jag har låtit säga genom mina heliga profeters mun” (v 13).

I dina böner, tacka din himmelske Fader för att han gav dig sin Son.

22 december

Till slut uppfylldes profetierna om Kristi födelse.

”Och det hände sig att de ord som kom till Nephi uppfylldes så som de hade talats ...

Och det var många som inte hade trott profeternas ord som föll till marken och blev som om de vore döda ... eftersom det tecken som hade utlovats redan var för handen ...

Och det hände sig att det inte blev mörkt på hela den natten, utan det var lika ljus som om det vore mitt på dagen ...

Och det hände sig dessutom att en ny stjärna visade sig, i överensstämmelse med ordet.” (3 Nephi 1:15–16, 19, 21)

Jesus Kristus gav oss den största av alla gåvor, sitt liv. Visa din uppskattning för dina föräldrar genom att skriva ett brev där du tackar dem för allt gott de gjort för dig.

23 december

Natten då Kristus föddes visade en ängel sig för rättfärdiga herdar i Betlehem för att förkunna Kristi födelse.

”Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom de inte fick plats i härbärget.

I samma trakt uppehöll sig några herdar, som låg ute och vaktade sin hjord om natten.

Då stod en Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de blev mycket förskräckta.

Men ängeln sade: ”Var inte förskräckta! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket.

Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren.” (Luk 2:7–11)

Besluta dig för att vara en lyckligare och vänligare person.

24 december

Vi, som kristna, står som vittne om Jesus Kristus varje dag på året genom att visa tro och goda gärningar. Profeten Joseph Smith och Sidney Rigdon vittnade:

”Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista vittnesbördet som vi ger om honom: Att han lever!

”Ty vi såg honom, ja, på Guds högra sida, och vi hörde rösten vittna om att han är Faderns Enfödde —

om att medelst honom och genom honom och av honom skapas och skapades världarna, och deras invånare är födda som söner och döttrar åt Gud.” (L&F 76:22–24)

Bär ditt vittnesbörd om Frälsaren vid nästa lämpliga tillfälle, till exempel under nästa vittnesbördsmöte. ■

Helga dina gärningar

Då vi begrundar och strävar mot helgelse är det förståeligt om vi skälver invärtes inför vad som kan komma att krävas. Men Herren har sagt till tröst: "Min nåd är tillräcklig för er."

ÄLDSTE NEAL A MAXWELL (1926–2004)
i de tolv apostlarnas kворum

Neal A Maxwell verkade under två år som assistent till de tolv och i fem år i de sjuttios presidentskap innan han inröstades som medlem i de tolv apostlarnas kворum den 3 oktober 1981. Han dog den 21 juli 2004 i Salt Lake City efter en åtta år lång kamp mot leukemi. Äldste Maxwell gav denna tidlösa predikan om helgelse under generalkonferensen i april 2002.

Mina ord riktas till dem som är ofullkomliga men ändå kämpar trons goda kamp. Som alltid riktar jag mig främst till mig själv.

Vi har en tendens att tro att helgande endast innebär att på gudomlig uppmaning ge upp våra materiella ägodelar. Men den yttersta helgelsen är att ge sig själv till Gud. *Hjärta, själ* och *sinne* var de övergripande ord som Kristus använde för att beskriva det första budet, som ständigt, inte bara då och då, är i kraft. (Se Matt 22:37.) Om vi håller budet blir våra handlingar i sin tur helt och hållet helgade till våra själars bestående välfärd. (Se 2 Nephi 32:9.)

En sådan total hängivenhet innebär en undergiven samklang i inställning, tanke, ord och handling, raka motsatsen till främlingskap. "Ty hur kan en människa känna den mästare som hon inte har tjänat och som är en främling för henne och är långt borta från hennes hjärtas tankar och avsikter?" (Mosiah 5:13)

Många avstår från helgelse eftersom den känns alltför abstrakt eller skrämmande. De

samvetsgranna ibland oss upplever emellertid gudomligt missnöje på grund av blandningen av framsteg och senfärdighet. Sålunda ges kärleksfulla råd med bekräftelse om vi är på rätt väg, med uppmuntran till att fortsätta färden och tröst medan vi var och en upplever olika grader av svårigheter.

Fullständig underkastelse

Andlig underkastelse uppnås inte på ett ögonblick utan genom förbättring steg för steg, från ett trappsteg till nästa. Trappsteg är ju avsedda att tas ett i taget. Till sist kan vår vilja "införlivas i Faderns vilja" när vi är "villiga att underkasta [oss] ... som ett barn underkastar sig sin far". (Se Mosiah 15:7; 3:19.) I annat fall fortsätter vi, trots vår strävan, att känna suget från världen och delvis ledas bort.

O fattbar
undergiven-
het upp-
nåddes av Frälsaren
då han stod inför
försoningens ångest
och smärta och
"önskade att [han]
inte skulle behöva
dricka den bittra
kalken och rygga".

Principen kan illustreras med ekonomisk helgelse. När Ananias och Safira sålde sin egendom tog de "undan något av köpesumman". (Se Apg 5:1–11.) Det är många av oss som ihärdigt klamrar sig fast vid en viss "del" och behandlar till och med våra egenheter som ägodelar. Vad vi än annars redan kan ha gett, så tycks den sista delen vara svårast att ge upp. Ett delvis uppgivande är naturligtvis också berömvärt, men liknar i mycket ursäkten: "Jag har redan gett ett bidrag." (Se

Jak 1:7–8.)

Vi kan till
exempel besitta

speciella förmågor eller talanger som vi felaktigt tror att vi på något sätt äger. Om vi fortsätter att hålla oss mer till dessa än till Gud, drar vi oss undan det helgande första budet. Eftersom Gud "låter oss andas ... från ett ögonblick till nästa", är det inte rekommendabelt att hyperventilera över dessa distraktioner! (Se Mosiah 2:21.)

En liknande stötesten uppträder när vi tjänar Gud villigt med tid och checkhäften, men ändå undanhåller delar av vårt inre jag, och på så sätt visar att vi ännu inte helt och hållet är hans!

En del av oss får svårigheter när vissa uppdrag fördunklar livets solnedgång. Johannes Döparen är ett föredöme då han säger om den växande skaran kring Jesus: "Han måste bli större och jag mindre." (Joh 3:30) Om vi felaktigt betraktar våra nuvarande ämbeten som enda tecken på hur mycket Gud älskar oss, ökar det vår ovilja att släppa taget. Bröder och systrar, vårt personliga värde är redan gudomligt fastslaget. Det är "stort". Det fluktuerar inte som aktiemarknaden.

Andra trappsteg förblir oanvända därför att vi, liksom den rike unge mannen, ännu inte är villiga att konfronteras med det vi ännu saknar. (Se Mark 10:21.) Detta avslöjar en återstående själviskhet.

Bristande offervilja kan illustreras på många sätt. Det terrestriala riket kommer till exempel att hysa de "hedervärda", uppenbarligen inte de som burit falskt vittnesbörd. Ändå var de "inte ... tappra i vittnesbördet om Jesus". (L&F 76:75, 79) Det bästa sättet att tappert vittna om Jesus är att ständigt bli mer lik honom, och det är detta helgande som "skulpterar fram karaktärsdragen". (Se 3 Nephi 27:27)

Ha inga andra gudar vid sidan om Gud

När vi möter dessa utmaningar är andlig undergivenhet lyckligtvis till stor hjälp — den

hjälper oss ibland att "släppa taget" om saker och ting, även om jordelivet, i andra fall att "hålla fast" och ytterligare andra gånger att använda oss av ännu ett trappsteg. (Se 1 Nephi 8:30.)

Men om vi inte har det rätta perspektivet kan de närmaste få metrarna tyckas överväldigande. Laman och Lemuel var medvetna om hur Gud välsignade det forna Israel så att de kunde undfly den mäktige Faraos och hans härskaror, men saknade ändå tro på Guds förmåga att hjälpa dem mot den jämförelsevis obetydliga Laban.

Vi kan också hållas tillbaka av en alltför stark önskan att hålla oss väl med våra överordnade i arbetet eller annorstädes. Att hålla oss väl med "andra gudar" i stället för med den verkliga Guden är ju att överträda det första budet (2 Mos 20:3)

Ibland försvarar vi till och med våra egenheter som om det var dessa som utgjorde vår personlighet. Men lärjungeskabet är på sätt och vis en "kontaktsport", som profeten Joseph betygade:

"Jag är lik en stor, råhuggen sten, som rullar ned från ett högt berg, och den enda polering jag får, är när något hörn skrapas av genom att vidröra något annat, då den med tilltagande styrka slår emot ... Sålunda bliver jag en polerad pil i den Allsmäktiges koger."¹

Våra knän böjer sig ofta långt före våra sinnen. Att hålla tillbaka "en del" berövar därför Guds verk en del av mänsklighetens bästa intellekt. Det är långt bättre att vara ödmjuk som Mose, som fick veta sådant som han aldrig förr hade trott. (Se Moses 1:10.) Ändå, bröder och systrar, finns det sorgligt nog så mycket tveksamhet i det härfina samspelet mellan handlingsfrihet och identitet. Men sinnets underkastelse är faktiskt en seger, eftersom den för oss in på Guds "högre" vägar! (Jes 55:9)

Ironiskt nog kan överdriven uppmärksamhet, också på det som är gott, förminska vår hängivenhet mot Gud. Man kan till exempel vara alltför upptagen av idrott och den form av kroppsdyrkan som vi ser ibland oss. Man kan vörda naturen och ändå försumma naturens Gud. Man kan ha ett allt överskuggande intresse för god musik och likaså för ett hedervärt yrke. I sådana fall händer det ofta att "det som är viktigast" försummas. (Matt 23:23; se också 1 Kor 2:16.) Endast den högste kan

rätt leda oss till det högsta goda ni och jag kan uträtta.

På de två största buden, förkunnade Jesus eftertryckligen, hänger allting annat, inte tvärtom. (Se Matt 22:40.) Det första budet upphävs inte av den intensiva jakten på det mindre goda, ty vi dyrkar inte en mindre gud.

Erkänn Guds hand

Vi kan njuta frukterna av rättfärdigt arbete, men låt oss ändå först erkänna Guds hand. I annat fall dyker bortförklaringarna upp och de säger: "Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom." (5 Mos 8:17) Eller "skryter" vi med oss själva, som det forna Israel skulle ha gjort (om det inte varit för Gideons avsiktligt lilla armé), genom att hävda att "min egen hand har räddat mig". (Dom 7:2) Att vitt och brett framhålla sin egen "hand" gör det dubbelt svårt att erkänna Guds hand i allt. (Se Alma 14:11; L&F 59:21.)

På en plats som heter Meribah tröttnade Mose, en av de största någonsin, på folkets rop om vatten. För ett ögonblick talade han tanklöst och sade: "Kan vi ... skaffa fram vatten åt er?" (Ps 106:33; 4 Mos 20:10; se också 5 Mos 4:21.) Men Herren ledde Mose genom denna svårighet och gjorde honom ännu större. Vi gör klokt i att vara ödmjuka som Mose. (Se 4 Mos 12:3.)

Jesus förlorade aldrig någonsin målet ur sikte! Fastän han gick omkring och gjorde så oerhört mycket gott, visste han hela tiden att försoningen väntade. Med detta i åtanke vädjade han: "Fader, fräls mig från denna stund. Nej, just därför har jag kommit till denna stund." (Joh 12:27; se också 5:30; 6:38.)

Ju mer vi utvecklar kärlek, tålmod och saktmod, desto mer har vi att ge Gud och mänskligheten. Dessutom har ingen annan placerats just där vi är satta i vårt tilldelade verksamhetsområde.

Säkert för trappstegen oss till nya platser som vi kanske är ovilliga att utforska. De som framgångsrikt använder sig av trappstegen är därför stora föredömen för oss andra. Vi brukar ju ägna mer uppmärksamhet åt dem som vi i tysthet beundrar. Den hungrige förlorade sonen mindes säkert den goda maten där hemma, men också andra minnen drog honom hemåt, och han sade: "Jag vill stå upp och gå till min far." (Luk 15:18)

Helgelse ger Gud vad som redan är hans

I kampen för vår slutliga underkastelse är vår vilja egentligen allt vi har att ge till Gud. De vanliga gåvorna och deras avledningar som vi ger honom kan med rätta stämplas "Åter Avsändaren", med stort A. Även om Gud får denna enda gåva, kommer de helt och hållet trofasta att som lön få "allt han har". (L&F 84:38) Vilken återbäring!

Under tiden ser verkligheten ut så här: Gud har gett oss vårt liv, vår handlingsfrihet, våra talanger och våra möjligheter. Han har gett oss våra ägodelar. Han har gett oss vår tilldelade livslängd med alla nödvändiga andetag. (Se L&F 64:32.) Vägleda av ett sådant perspektiv undviker vi allvarliga misstag i fråga om proportioner. En del av dessa är långt mindre roande än det skulle vara att höra en dubbelkvartett och tro att det är Tabernakelkören!

Inte underligt då att president [Gordon B] Hinckley har framhållit att vi är ett förbundsfolk och särskilt betonat sakramentets, tiondets och templets förbund. Han har kallat offer för "själva kärnan i försoningen".²

Jesu exempel på undergivenhet

Ofattbar undergivenhet uppnåddes av Frälsaren då han stod inför försoningens ångest och smärta och "önskade att [han] inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga". (L&F 19:18) I en liten, ofullkomlig skala sätts också vi på prov och önskar att dessa prövningar på något sätt ska tas ifrån oss.

Betänk följande: Vad kunde sägas om Jesu verksamhet om han hade utfört ytterligare underverk men inte Getsemanes och Golgatas allt överskuggande under? Hans andra underverk medförde välsignelsen av längre liv för några och minskat lidande — för andra. Men skulle dessa underverk kunna jämföras med den universella uppståndelsens största under? (Se 1 Kor 15:22.) Undret med

bröden och fiskarna gav mat åt en hungrande skara. Men mottagarna blev snart hungriga igen, medan de som får del av livets bröd aldrig mer behöver hungra. (Se Joh 6:51, 58.)

Då vi begrundar och strävar mot helgelse är det förstå-

ligt om vi skälver invärtes inför vad som kan komma att krävas. Men Herren har sagt till tröst: "Min nåd är tillräcklig för er." (L&F 17:8) Tror vi honom verkligen? Han har också lovat att göra det svaga starkt. (Se Ether 12:27.) Är vi verkligen villiga att underkasta oss den processen? Men om vi vill ha fullheten kan vi inte undanhålla en del nu!

Att låta vår vilja i allt högre grad uppgå i Faderns vilja betyder i själva verket en allt starkare personlighet, som tänjts och har större förmåga att ta emot "allt som Gud har". (L&F 84:38) Hur skulle vi kunna anförtros hans "allt" innan vår vilja är mycket mer lik hans? Inte heller skulle "allt" kunna helt förstås av den som är endast delvis hängiven.

Egentligen är det vårt blivande jag vi sviker genom att undanhålla vilken "del" det än handlar om. Vi behöver därför inte fråga "Herre, inte är det väl jag?" (Matt 26:22) Låt oss hellre fråga: "Herre, är det detta?" om våra enskilda stötestenar. Vi kan

ha känt till svaret länge och behöver kanske snarare egen beslutsamhet än hans svar.

Den största glädjen i Guds givmilda plan är sist och slutligen förbehållen dem som är villiga att tänja sig och betala priset för att färdas till

hans konungsliga rike. Bröder och systrar, kom, låt oss vandra den vägen!³

I hans namn som sträcker ut sin hand till oss (se L&F 103:17; 136:22), ja, Jesu Kristi namn, amen! Underrubriker tillagda, interpunktion, stavning och källuppgifter standardiserade. ■

SLUTNOTER

1. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, sammanst av James R Clark, 6 delar (1965–1975), 1:185.

2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 147.

3. "Come, Let Us Anew," *Hymns*, nr 217.

Undret med
bröden och
fiskarna
gav mat åt en
hungrande skara.
Men mottagarna
blev snart hungriga
igen, medan de som
får del av livets bröd
aldrig mer behöver
hungra.

Jesus Kristus är världens ljus, liv och hopp

Undervisa om de skriftställen och citat som tillgodoser behoven hos de systrar ni besöker.

Bär vittnesbörd om läran. Inbjud dem ni undervisar att berätta vad de har känt och lärt sig.

På vilka sätt är Jesus Kristus världens ljus, liv och hopp?

1 Nephi 17:13: "Och jag skall även vara ert ljus i vildmarken ... Om ni således håller mina bud skall ni bli ledda till det utlovade landet, och ni skall veta att det är jag som leder er."

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum: "Jesus Kristus är världens ljus och liv. Allting skapades genom honom. Under ledning av och enligt Gud Faderns plan är Jesus Kristus skaparen, källan till ljus och liv i allting ...

Jesus Kristus är världens *ljus* därför att han är källan till ljuset som 'utgår från Guds närhet för att uppfylla den oändliga rymden'. (L&F 88:12) Hans ljus är 'det sanna ljuset som upplyser var och en som kommer till världen'. (L&F 93:2) Hans föredöme och lärdomar lyser upp den stig som vi ska vandra på ...

Jesus Kristus är världens *liv* på

grund av sin unika ställning i vad skrifterna kallar för 'den stora och eviga planen för befrielse från döden'. (2 Nephi 11:5) Hans uppståndelse och hans återlösning frälser oss från både fysisk och andlig död." ("Världens ljus och liv", *Liahona*, dec 1997, s 42–43)

Hur kan jag känna hopp genom Jesus Kristus?

President Dieter F Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet: "Jesu Kristi evangelium har den gudomliga kraften att lyfta er till större höjder, bort från det som ibland tycks vara en outhärdlig börda eller svaghet. Herren känner till era omständigheter och era prövningar. Han sade till Paulus och till oss alla: 'Min nåd är nog för dig.' Och liksom Paulus kan vi svara: 'Kraften fullkomnas

i svaghet. Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig.' (2 Kor 12:9)" ("Har vi inte orsak att glädjas?", *Liahona*, nov 2007, s 19)

Julie B Beck, Hjälpföreningens generalpresident: "Mormon frågar: 'Och vad är det ni skall hoppas på?' Hans svar säger oss att det finns tre underbara hopp: 'Ni [skall] genom Kristi försoning och hans uppståndelses kraft ha hopp om att kunna uppväckas till evigt liv.' (Moroni 7:41)

När ni döptes fick ni del av det första hoppet, Kristi försoning. Varje gång ni värdigt tar sakramentet, får ni möjlighet att börja om igen ... Ert hopp och er tro på Frälsaren ökar när ni omvänder er och gör [personliga] förändringar ...

Det andra stora hoppet är uppståndelsen. Ni har alla blivit lovade att ni tack vare vår Frälsare Jesus Kristus kommer att uppstå ...

Förutom försoningens och uppståndelsens hopp, finns det ett tredje underbart hopp för er: Hoppet om evigt liv ... Tack vare att ni har en Frälsare tror ni också på ett lyckligt, evigt liv fyllt av skapande, tjänande och lärande. Ni är redan på den trånga och smala stigen och hoppet strålar klart framför er ... Ni behöver bara hålla er kvar och sträva framåt med ett fullkomligt klart hopp." ("Hoppet strålar klart framför oss", *Liahona*, maj 2003, s 103–105) ■

"Vad kan jag göra för att mina böner ska bli mindre enformiga och mer meningsfulla?"

Skrifterna klargör att det är *onödiga* upprepningar som är problemet. (Se Matt 6:7.) Ibland kan du behöva upprepa viktiga ting i dina böner. Men om du tanklöst upprepar ord så kommunicerar du inte med din himmelske Fader. För att undvika onödiga upprepningar, lär dig att be med "ärligt uppsåt" (se 2 Nephi 31:13; Moroni 7:9; 10:4) — med andra ord, be uppriktigt och med avsikten att handla i tro.

I 3 Nephi bad Frälsarens lärjungar "utan uppehåll", men "upprepade inte många ord, ty det blev dem givet vad de skulle be om." (3 Nephi 19:24) Den Helige Anden kan vägleda dina böner och göra dem mer meningsfulla. (Se Rom 8:26.) Det är också bättre om du tar dig tid att be på en avskild plats när du inte är jäktad.

Slutligen, tänk på allt du kan be om. Du njuter av många välsignelser varje dag och du behöver himlens hjälp med många situationer. Tacka din himmelske Fader för dina välsignelser och be om det du behöver. Du kan be om förlåtelse, hjälp med prövningar, ett starkare vittnesbörd och skydd mot frestelser.

Osjälviska böner

Ibland är vi själviska när vi ber — vi tänker bara på oss själva och på vad vi vill. Tänk på andra och deras behov också. Räkna varje välsignelse och tacka din himmelske Fader för dem. Bönen är inte bara till för att vår himmelske Fader ska lyssna till våra önskningsar och klagomål, utan också för att vi ska lyssna till honom. Hur ska vi kunna ta emot uppenbarelse om vi bara snabbt säger vad vi vill och sedan hoppar till sängs? Fråga honom vad han vill att du ska göra. Då blir du en bättre människa.

Rebecah W, 16 år, Idaho, USA

Låt den Helige Anden leda dig

Ta dig tid att begrunda vad du är mest tacksam för och vilka dina största behov är. Anden kommer att vägleda dig och ge dig svar och förslag i form av idéer, tankar och maningar. Du kan också föra dagbok över dina tankar och idéer för framtida referens.

Äldste Sebo, 21 år, Texasmissionen Houston

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att vara tillkännagivanden om kyrkans lära.

Reflektera över din dag

När jag ber aftonbön tänker jag på vad jag läste i skrifterna. Jag försöker komma ihåg det jag gjorde rätt och vad jag behöver förbättra mig inom. Jag kan be min himmelske Fader om hjälp med dagens problem. Jag ber honom att alltid hjälpa mig minnas hans råd och ge mig styrka att följa det. Eftersom varje dag är annorlunda så händer det alltid annorlunda saker, även om vi har en rutin. Om vi därför tänker igenom dagen som gått har vi alltid olika saker att be om och uttrycka tacksamhet över.

Kétia F, 20 år, Palmas, Brasilien

Be högt

Avsätt en tid och plats när du kan vara ensam och be högt. När du ber muntligen känns det så mycket personligare och mer meningsfullt. Det är lättare att undvika onödiga upprepningar och vara fokuserad. Det känns verkligen som om man talar med sin himmelske Fader.

Äldste Marra, 20 år, Coloradomissionen Colorado Springs

Be och lyssna sedan

När du känner ett behov av att lita på Herren och förbättra din relation till honom, tänk på vad du vill ha och knäböj i bön. Föreställ dig att din himmelske Fader är där och tala med honom som om han var din far, vilket han är. Berätta för honom hur du känner det. Ha ett innerligt samtal med honom, från hjärtat. Lita på honom, tacka honom, be honom om förlåtelse, njut av hans sällskap, uttryck

din kärlek till honom och lyssna sedan noga efter svar.

Raúl A, 20 år, Mexico City, Mexico

Be om specifika saker

Planera i förväg, om så bara några minuter så att du kan samla dina tankar och allra innersta önskningsar, så att du kan fokusera bättre på vad du säger till din himmelske Fader. Tänk på din familj, dina släktingar och andra som behöver dina böner. Det finns så många som behöver hjälp, vägledning och beskydd.

Om du fokuserar på vissa välsignelser och ber detaljerat kan det göra att du säger "hjälp mig att fatta rätt beslut så att jag kan vara ett gott exempel för andra" istället för "hjälp mig att ha en bra dag". Sådana böner betyder mer för dig eftersom de är mer kristuslika — mer som de bör vara.

Hannah T, 14 år, Maryland, USA

NÄSTA FRÅGA

"Mina föräldrar är inte medlemmar. Jag tvekar att tala med dem om kyrkan. Hur kan jag ge av evangeliet till dem utan att förolämpa dem?"

Skicka ditt svar så att vi har det senast den 15 januari 2009, till:

**Liahona, Questions & Answers 1/09
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA
Eller skicka e-post till:
liahona@ldschurch.org**

Följande information och tillstånd måste finnas med i din e-post eller ditt brev:

FULLSTÄNDIGT NAMN

FÖDELSEDATUM

FÖRSAMLING (eller gren)

STAD (eller distrikt)

Jag ger tillstånd att trycka svaret och fotografiet:

UNDERSKRIFT

FÖRÄLDERS UNDERSKRIFT (om du är under 18 år)

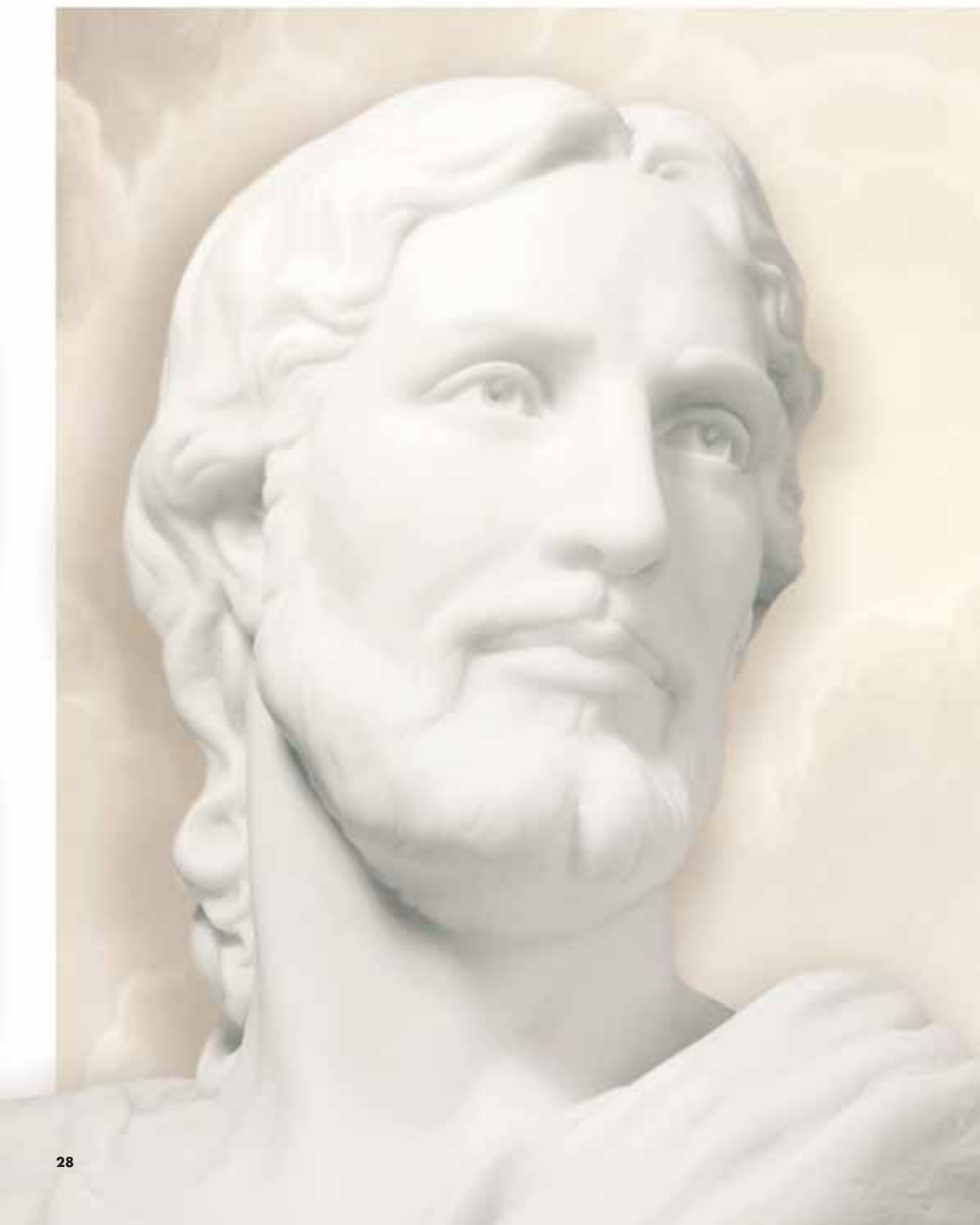

BE UPPRIKTIGT

"När vi ber, låt oss då verkligen samtala med vår Fader i himlen. Det är så lätt att våra böner blir rutinmässiga, att vi lägger liten eller ingen tanke bakom orden. När vi kommer ihåg att var och en av oss bokstavligen är en son eller dotter till Gud, är det inte svårt för oss att nalkas honom i bön. Han känner oss, han älskar oss, han har vårt bästa för ögonen.

Låt oss be uppriktigt och meningsfullt, tacka för våra välsignelser och be om det vi känner att vi behöver. Låt oss lyssna efter hans svar så att vi kan känna igen dem när de kommer. När vi gör det stärker och välsignar han oss."

Thomas S Monson, "En grundval blev lagd", Liahona, nov 2006, s 67.

Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kvorum

I en av våra favoritpsalmer sjunger vi "förundrad jag är".¹ Då vi tänker på Kristi liv, är det mycket vi förundras över. Vi förundras över hans förjordiska uppgift som den store Jehova, Faderns sändebud, jordens skapare, väktare över hela människosläktet. Vi förundras över hans ankomst till jorden och omständigheterna kring detta.

Vi förundras över att han redan vid tolv års ålder hade börjat utföra sin Faders verk. Vi förundras över hur han formellt började sin tjänande verksamhet, hans dop och andliga gåvor.

Vi förundras över vetskapen att Jesus drev ut och besegrade ondskans makter varhelst han gick, ja, när han fick den lame att gå, den blinde att se, den döve att höra och den sjuke att stiga upp. När jag tänker på Frälsarens mission, undrar jag: "Hur kunde han göra det?"

Han är förlåtande

Allra mest förundras jag över det ögonblick då Jesus sade på väg mot Golgata, vacklande under sin börda: "Fader, förlåt

dem, ty de vet inte vad de gör." (Luk 23:34)

Om det är något jag verkligen förundrar mig över, så är det just detta. När jag tänker på hur han bar på alla våra synder och förlät dem som spikade upp honom på korset, frågar jag mig inte "Hur gjorde han det" utan "Varför gjorde han det?" När jag rannsakar mitt liv i ljuset av hans barmhärtighet, finner jag att jag inte följer Mästaren på det sätt jag borde.

Jag tycker att detta är en högre form av förundran. Visst häpnar jag över hans förmåga att bota de sjuka och uppväcka döda, men jag har haft egna upplevelser i samband med helbrägdagörelse, om än i begränsad omfattning. Vi är alla enklare redskap, men vi har sett Herrens underverk upprepas i vårt eget liv och i vårt eget hem och genom vår grad av prästadömet. Men barmhärtighet? Förlåtelse? Försoning? Förlikning? Alltför ofta är detta något helt annat.

Hur kunde han förlåta sina plågoandar i den stunden? I all sin smärta och med blod som trängde ut ur varje por tänkte han ändå på andra. Detta är ännu ett häpnadsväckande bevis på att han verkligen var fullkomlig och vill att vi ska vara det också. Under

Då vi tänker på Kristi liv, är det mycket vi förundras över. Han var den renaste och den enda fullkomliga människa som någonsin levat.

bergspredikan, innan han förkunnade att fullkomligheten är vårt mål, gav han oss något som kan kallas det yttersta kravet. Han sade till oss alla: "Älska era fiender och gör gott mot dem som hatar er. Välsigna dem som förbannar er och be för dem som förorättar er." (Luk 6:27–28)

Detta är bland de svåraste sakerna att göra.

Jesus Kristus var den renaste och den enda fullkomliga människa som någonsin levat. Han är den ende i hela världen, från Adams tid och till vår egen, som förtjänade tillbedjan och respekt och beundran och kärlek. Ändå blev han förföljd, övergiven och dödad. Hela tiden vägrade han att fördöma dem som förföljde honom.

Han är det fullkomliga offret

När våra första föräldrar, Adam och Eva, hade drivits ut ur Edens lustgård, befälde Herren dem "att de skulle tillbe Herren sin Gud och offra förstlingarna i sina hjordar som offer åt Herren". (Moses 5:5) Ängeln sade till Adam: "Detta är en sinnebild för offret av Faderns Enfödde, han som är full av nåd och sanning." (Moses 5:7)

Detta offer var en ständig påminnelse om den förödmjukelse och det lidande som Sonen skulle betala som lösen för oss. Det var en ständig påminnelse om saktmodet och barmhärtigheten och godheten — ja, förlåtelsen — som skulle utmärka varje sann kristen. Av alla dessa skäl, och fler därtill, offrades dessa förstfödda lamm, rena och obefläckade och fullkomliga på alla sätt, på stenaltarna år ut och år in, generation efter generation, och pekade fram mot Guds lamm, hans enfödde Son, hans förstfödde, den fullkomliga och fläckfrie.

I vår tidshushållning ska vi ta del av sakramentet — ett symboliskt offer som återspeglar vårt förkrossade hjärta och vår botfärdiga ande. (Se L&F 59:8.) Då vi tar del av sakramentet, lovar vi att "alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit [oss], så att [vi] alltid kan ha hans Ande hos [oss]". (L&F 20:77)

Symbolerna för Herrens offer, både på Adams tid och i vår egen tid, är till för att hjälpa oss leva i frid och lydnad och barmhärtighet. Dessa förordningar är till för att hjälpa oss minnas att utöva Jesu Kristi evangelium i långmodighet och mänsklig värme mot varandra, så som han visade oss på korset.

Men under århundradenas lopp har alltför få av oss nyttjat dessa förordningar på rätt sätt. Kain var den förste som offrade ett icke godtagbart offer. Som profeten Joseph Smith sade: "Abel [bar] fram ett offer åt Gud som mottogs, vilket var av de förstfödda i hans hjord. Kain bar fram en offergåva av markens gröda, vilket inte mottogs då han inte kunde ... utöva tro i strid med himlens plan. Den Enföddes blod måste utgjutas till försoning för människan, ty detta var återlösningens planen. Det fanns ingen förlåtelse utan blods utgjutande. Eftersom offret instiftades som en sinnebild för att människan bättre skulle kunna förstå det stora offer som Gud har berett, om hon då offrade ett offer i strid med detta kunde hon inte

utöva någon tro, ty återlösning gavs inte på det sättet, inte heller instiftades försoningens kraft på det sättet ... Förvisso kunde utgjutandet av djurblod inte gagna någon människa, om det inte gjordes som sinnebild eller förklaring på vad som skulle offras genom Guds egen gåva."²

Och i vår tid är det andra som påminner en smula om Kain: de återvänder hem efter att ha tagit del av sakramentet och grälar med någon i familjen eller ljuger eller fuskar eller är arga på en granne.

Samuel, en profet i Israel, talade om hur gagnlöst det är att offra utan att samtidigt erkänna offrets innebörd. När Israels kung Saul hade trotsat Herrens befallningar genom att ta med sig från amalekterna "det bästa av fåren och nötboskapen för att offra det åt HERREN, [sin] Gud", utropade Samuel: "Har HERREN samma glädje i brännoffer och slaktoffer som att man hör HERRENS röst?"

Dessa förstfödda lamm, rena och obefläckade och fullkomliga på alla sätt, offrades på stenaltarna år ut och år in, generation efter generation, och pekade fram mot Guds lamm, hans enfödde Son, hans förstfödde, den fullkomliga och fläckfrie.

Se lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av baggar.” (1 Sam 15:15, 22)

Saul offrade utan att förstå innebörden i offret. Sista dagars heliga som troget går till sakramentsmötena men ändå inte blir mer barmhärtiga eller tålmodiga eller förlåtande är ungefär likadana. De tar del av förordningarna utan att förstå syftet bakom dem. Syftet är att vi ska få hjälp att bli lydiga och goda i vår strävan att få förlåtelse för våra synder.

Minns hans offer

För många år sedan lärde oss äldste Melvin J Ballard (1873–1939) att Gud ”är en nitälskande Gud — av fruktan för att vi [någonsin] ska nonchalera och glömma och betrakta hans största gåva till oss som oviktig”³ — hans Förstfödde Sons liv.

Så hur försäkrar vi oss om att aldrig nonchalera eller ringakta eller glömma hans största gåva till oss?

Det gör vi genom att visa vår önskan om att få syndernas förlåtelse och vår eviga tacksamhet för den modigaste av böner: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.” Vi gör det genom att också arbeta på att förlåta synder.

”Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag’, (Gal 6:2), [befallde Paulus oss] ... Kristi lag, som det är vår plikt att uppfylla, är att bära korset. Min broders börda, som jag måste bära, är inte endast hans yttre situation [och omständigheter] ... utan bokstavligen hans synd. Och enda sättet att bära den synden är att förlåta den ... Förlåtelse är det kristuslika lidande som det är den kristnes plikt att bära.”⁴

Orsaken till att Kristus sade ”Fader, förlåt dem” var ju att han till och med i den förfärliga stunden visste, att detta var det budskap han kommit genom hela evigheten för att lämna. Hela frälsningsplanen hade gått om intet, om han hade glömt bort att han kommit för att skänka den mänskliga familjen förlåtelse, inte trots orättvisa och grymhet och ovänlighet och olydnad, utan

just på grund av detta. Vem som helst kan vara vänlig och tålmodig och förlåtande en bra dag. En kristen måste vara vänlig och tålmodig och förlåtande alla dagar.

Finns det någon i ditt liv som kanske behöver förlåtelse? Finns det någon i ditt hem, någon i familjen, någon i bekantskapskretsen som har begått en orättvis eller ovänlig eller okristlig handling? Vi är alla skyldiga till sådana överträdelser, och därför måste det säkert finnas någon som behöver din förlåtelse.

Och fråga inte om det är rättvist att den förfördelade får bära förlåtelsens börda för överträdaren. Fråga inte om "rättvisan" inte kräver motsatsen. När det handlar om våra egna synder ber vi inte om rättvisa. Det vi vädjar om är barmhärtighet — och det är också vad vi måste vara villiga att ge.

Inser vi den tragiska ironin i att vi inte ger andra det som vi själva så väl behöver? Kanske vore den allra högsta och heligaste och renaste handlingen att säga mitt under ovänlighet och orättvisa, att vi än mer "älskar våra fiender och gör gott mot dem som hatar oss, välsignar dem som förbannar oss och ber för dem som förorättar oss". Det är fullkomlighetens svåra väg.

Återföreningens glädje

Jag minns ett drama som jag bevittnade på flygplatsen i Salt Lake City för några år sedan. Den dagen steg jag av ett flygplan och gick in i ankomsthallen. Det syntes tydligt att en missionär skulle komma hem, för flygplatsen var full av iögonfallande missionsvännar och släktingar.

Jag försökte se vilka som var de närmaste släktingarna. Där fanns en far som såg lätt besvärad ut i en lite omodern kostym, som inte var så välsittande. Han såg ut som en jordbrukare och var solbränd och hade stora, valkiga händer.

Där fanns en mor som var liten och

smal. Hon såg ut som om hon arbetat mycket hårt hela sitt liv. Hon hade en näsduk i handen — jag tror att det en gång måste ha varit en fin näsduk, men nu såg den ut som en pappersnäsduk. Den var nästan söndertrasad av den förväntan som bara en mor till en hemvändande missionär kan känna.

Några småsyskon sprang omkring, i stort sett omedvetna om scenen som utspelade sig.

Jag upptäckte att jag stod och undrade över vem som först skulle bryta sig ur välkomstskaran. En blick på moderns näsduk övertygade mig om att det förmodligen skulle bli hon.

Från min plats såg jag när den återvändande missionären anlände. Jag förstod att det var han av det förväntansfulla suset från folkmassan. Han såg ut som överbefälhavare Moroni, ren och stilig och lång och rak. Utan tvivel var han medveten om de uppoffringar som hans mission hade inneburit för hans far och mor.

När han närmade sig gruppen såg jag någon som inte kunde vänta längre. Det var inte modern, och det var inte något av barnen. Det var fadern. Denne solbrände, tyste, en smula tafatte, storväxte man sprang fram och omfamnade sin son.

Missionären var nog närmare 190 cm lång, men hans far slog armarna om honom, lyfte honom från marken och höll om honom en lång, lång stund. Han bara höll om honom och sade ingenting. Pojken slog båda armarna om sin far, och de stod där och höll hårt om varandra. Det tycktes som om hela evigheten stod stilla. Det var som om hela världen hade tystnat i respekt för detta heliga ögonblick.

Och sedan tänkte jag på Gud, den evige Fadern, som såg sin Son gå ut och tjäna människorna, och uppoffra sig fastän han inte var tvungen till det, och betala sina egna utgifter, så att säga. Allt han hade sparat hela sitt liv gav han bort. I den dyrbara stunden var det inte alltför svårt att föreställa sig att Fadern

med en viss rörelse sade till dem som kunde höra honom: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje." (Matt 3:17) Och man kan också föreställa sig den hemvändande Sonens triumf: "Det är fullbordat." (Joh 19:30) "Fader, i dina händer överlämnar jag min ande." (Luk 23:46)

O vilken kärlek stor

Även med min begränsade fantasi kan jag se framför mig den återföreningen i himlarna. Och jag ber om en liknande återförening för dig och mig. Jag ber om förlikning och förlåtelse, om barmhärtighet och om den kristuslika tillväxt och kristuslika karaktär som vi måste utveckla, om vi till fullo ska få uppleva ett sådant ögonblick.

Jag förundras över att också en människa som jag har en chans. För om jag har förstått "det glada budskapet" rätt, så har jag verkligen en chans — du och jag och alla som är villiga att fortsätta hoppas och fortsätta kämpa och låta andra få samma förmån.

*Förundrad jag är, att han nedsteg från
himmels sfär,
att rädda min själ, som så stolt och så
självviskt är ...*

*Jag tänker på händer, som stungna har blött för mig.
Ej nåden jag glömmar ej kärleken innerlig.
O låt mig i vördnad få tillbedja vid hans fot,
då livet och kronan jag lycklig får ta emot ...
O vilken kärlek stor, himmelsk kärlek stor!⁵ ■*

Ur ett tal till tempeltjänare i templet i Salt Lake City den 24 november 1985.

SLUTNOTER

1. "Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (Studiekurs för Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningen, 2007), s 48.
3. *Melvin J Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), s 136–137.
4. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, 2:a utg (1959), s 100.
5. *Psalmer*, nr 125.

Samlas till TEMPLET

ÄLDSTE CLAUDIO R M COSTA
i de sjuttios presidentskap

När Benedito Carlos do Carmo Mendes Martins beslöt sig för att åka tillsammans med familjen till närmaste tempel år 1992 behövde han ta 15 dagar ledigt från arbetet för den krävande resan från hans hem i Manaus i norra Brasilien. Men det var bråda dagar på arbetet och hans chef vägrade ge honom ledigt.

Eftersom familjen hade förberett sig, offrat och sparat ihop pengar för resan bad de att de på något sätt skulle kunna resa. Deras böner blev strax besvarade.

"Dagen innan resan fick jag diagnosen 'parasiter', sade broder Martins. "Jag var så glad att jag var sjuk!"

Hans läkare skrev ut medicin och gav honom två veckors sjukledighet, vilken, hans företag enligt lag var tvungna att bevilja. Dagen efter reste familjen till templet.

"Jag tog medicinen med mig och fick sprutor under resan", sade broder Martins. När han kom hem var parasiterna borta.

"Jag kom hem med tro på och ett vittnesbörd om templets förrättningar", sade han, "särskilt förrättningen som beseglade mig

till min familj och våra tre barn".

Innan Manaus fördes över till distriktet för templet i Caracas i Venezuela 2005, låg det närmaste templet i São Paulo, hundratals mil bort i sydöstra Brasilien. En del sista dagars heliga i Manaus var så inriktade på att resa till templet att de sålde sina hem, transportmedel, sina arbetsverktyg — allt av värde — för att få ihop pengarna.

Under resan till São Paulo reste medlemmarna per båt på Rio Negro till dess den rann ut i Amazonfloden, och därifrån österut till Rio Madeira — ett avstånd på drygt elva mil. Därefter reste de nära 100 mil sydväst på Rio Madeira till staden Pôrto Velho. Därifrån steg de ombord på bussar och färdades ytterligare 240 mil till São Paulo. När de verkat i Herrens hus vände de tillbaka igen för den sju dagar långa återresan.

När heliga från Manaus förberedde sig för den första tempelresan till Caracas var de så glada att de utropade: "Nu tar det bara 40 timmar att komma till templet!" För att resa till Caracas behövde de heliga utstå en 160 mil lång bussresa som innebar att

Många sista dagars heliga världen över måste offra mycket för att komma till templet. När heliga från Manaus i Brasilien reste till templet i Caracas för första gången var de så glada att de utropade: "Nu tar det bara 40 timmar att komma till templet!"

de reste genom obebodda delar av Amazondjungeln och ett byte från en större buss till en mindre buss vid gränsen mellan Brasilien och Venezuela. Templet låg närmare, men resan krävde fortfarande stor ekonomisk uppoffring och dessutom kostnaden för pass.

När de heliga steg på bussen sjöng de "Stå upp, o heliga, och träd in i templet".¹ För att bevara vördnaden och behålla tanken bakom resan höll de brasaftnar på bussen och såg på kyrkans filmer, som *The Mountain of the Lord*.

De som var med under den första resan samlade ihop minnen till en dagbok och där minns de sina välsignelser, inte sina offer. En syster skrev: "Idag reser jag till templet för första gången. Igår firade jag 20-årsdagen som medlem i kyrkan — så många timmar, dagar och år av väntan och förberedelser. Mitt hjärta svämmar över av tacksamhet och glädje över mina vänner, prästadömsledare och särskilt Jesus Kristus, hans försoning och detta tillfälle att resa till min himmelske Faders hus."

En broder som beseglades till sin hustru och deras barn den resan sade att templet gav honom en glimt av evigheten. "Jag tvivlar inte på att om vi håller förbunden vi ingick i templet så blir vårt liv lyckligare och rikare", skrev han. "Jag älskar min familj och ska göra allt jag kan för att få vara tillsammans med dem i det celestialet riket."

Brasilienmissionen Manaus organiserades den 1 juli 1990 för att föra evangeliet till de sex staterna i norra Brasilien. Kyrkan var på den tiden relativt okänd i dessa stater och hade få medlemmar. Men som Herren förkunnade i Mormons bok: De som omvänder sig och vänder sig till honom ska räknas bland hans folk i de sista

**Arkitektens skiss över
templet som ska byggas
i Manaus i Brasilien.**

dagarna. (Se 3 Nephi 16:13.)

Idag finns det åtta stavar i staden Manaus i staten Amazonas, ytterligare stavar i andra stater och sju distrikt inom missionens gränser. När jag begrundar kyrkans tillväxt och den roll som templet spelar i Herrens arbete att samla sina barn, så tänker jag på hans löfte i Mormons bok: "Ja, och då skall verket påbörjas med att Fadern bland alla nationer bereder vägen varigenom hans folk kan samlas hem till sitt arveland." (3 Nephi 21:28)

Som missionspresident i Manaus mellan 1990 och 1993 såg jag många av Amazonas folk ta till sig principerna i Jesu Kristi återställda evangelium och "tas in i förbundet". (3 Nephi 21:22) Tack vare detta har prästadörets kraft börjat välsigna deras liv och deras familjer — särskilt genom templets förrättningar.

Kyrkans medlemmar i norra Brasilien glädde sig i maj 2007 när första presidentskapet tillkännagav att ett tempel, det sjätte i Brasilien, skulle byggas i Manaus. För familjen Martins och det växande antalet sista dagars heliga i norra Brasilien kommer det att bli en stor välsignelse att ha ett tempel i Manaus. Men många heliga världen över måste fortfarande offra mycket för att komma till templet.

Må de av oss som bor nära ett tempel visa vår tacksamhet genom att gå dit oftare. Och må vi, som de heliga i norra Brasilien, vara som nephiterna som "ansträngde sig storligen hela den natten" för att komma till templet "för att de nästa dag skulle kunna vara ... där Jesus skulle visa sig för mängden". (3 Nephi 19:3) ■

SLUTNOT

1. Se Hymns, nr 287.

Tempelvälsignelser

I EN

familj där alla inte är medlemmar

KAY PRZYBILLE

Mina besök till templet gav mig insikter som förbättrade min relation till min make, som inte var medlem i kyrkan, och till våra barn.

I juni 1986 körde jag min mor till templet i Cardston i Alberta i Canada så hon kunde ta emot sin begåvning. Jag hade redan fått min begåvning, men min make som inte var medlem och jag bodde i en avlägsen del av British Columbia och jag hade låtit min rekommendation gå ut. Därför kunde jag bara följa min mor till rekommendationsdisken och inte längre. Jag gick ut, lutade mig mot tempelväggen och grät.

Efter den upplevelsen beslöt jag mig för att aldrig mer vara utestängd från templet. Min man stödde mig i mitt beslut och jag besökte snart templet så ofta jag kunde. Där lärde jag mig principer som gjorde en stor skillnad i mitt personliga liv och relationen till min familj och vänner.

Förändringar i mitt liv

För det första ökade mitt tålamod. Jag hade under flera år försökt kontrollera mitt humör utan framgång. När templet lärde mig om min relation till min himmelske Fader och till andra förändrades min attityd. Jag insåg att min familj och mina vänner var personer som jag kände innan jag föddes. De fanns inte i mitt liv för att hindra eller reta mig utan för att arbeta med mig så jag kunde lära mig livets läxor. Min insikt ökade när jag försökte ta till mig vad de försökte lära mig, och jag lärde mig tålamod att acceptera att de utvecklades i sin egen takt. Jag insåg också att livet inte var en kamp att lära andra att vara fullkomliga så att jag kunde vara lycklig, utan att det är en lycklig resa mot fullkomlighet tillsammans med människor jag älskar.

Den andra förändringen skedde i min inställning till min man. Innan vi gifte oss beslöt jag mig för att han skulle få vara familjens överhuvud och att jag inte skulle ge upp om

vår relation. Men trots mitt beslut var det svårt att acceptera hans val, och jag lät ibland hans vanor påverka min glädje. I templet lärde jag mig att vi tillsammans hade möjlighet att bli fullkomliga eviga livskamrater. Från mitt nya perspektiv såg jag att när vi arbetade tillsammans så blev vi ett. Våra svaga och starka sidor, våra intressen och talanger, kompletterade varandra så väl att vi var starkare tillsammans än ensamma.

När jag lärde mig att acceptera skillnaderna mellan min make och mig blev jag mindre kritisk och förde in en anda av samarbete och lagarbete i vårt äktenskap. Jag märkte att det blev lättare att vara den jag ville vara. Dessutom, när min make såg att jag ville samarbeta så visade han mig större kärlek.

Det tredje området jag förbättrade mig inom var att jag fann tro till att låta våra fyra barn, som nu är vuxna, leva sitt liv utan att jag känner att jag måste få dem att leva på ett visst sätt. En del av dem var mindre aktiva i kyrkan, men jag ville fortfarande utöva ett gott inflytande på dem utan att ta ifrån dem deras handlingsfrihet. Vid ett besök i templet skrev jag deras namn på bönelistan och jag bad länge och innerligt å deras vägar. Jag kände en djup och fridfull

förvissning om att allt skulle ordna sig med dem.

När jag senare tänkte igenom den upplevelsen insåg jag att min himmelske Fader älskar dem till och med mer än jag eftersom han förstår dem bättre. Han vill välsigna dem och hjälpa dem återvända till honom, och han kommer att ge dem tillfällen att lära sig mer. Idag, när jag börjar oro mig, minns jag den upplevelsen och gör vad jag kan i vetskap om att Herren gör resten.

En fjärde förändring i mitt liv kom i form av en känsla av allmän frid, som delvis kom sig av att mina tempelbesök gav mig ett bättre evigt perspektiv. Jag är övertygad om att Herren leder verket, att det finns nog med resurser på denna jord så att vi kan leva bekvämt, att dygdens oaser finns mitt i ondskans öken. Jag känner mig inte längre ensam. Den Helige Anden håller mig sällskap och jag kan tala till min himmelske Fader i bön under dagen. Jag brukade vändas över beslut, men idag söker jag Andens mening och handlar efter dem när jag gör mina val. Och eftersom jag inte längre känner behov av att tvinga andra att leva på det sätt som jag anser att de ska så har jag mer tid och energi till att "arbeta ... på [min] egen frälsning". (Mormon 9:27)

I templet lärde jag mig att jag och min make hade möjlighet att bli full-komliga eviga livskamrater. Från detta nya perspektiv såg jag att vi var starkare när vi arbetade tillsammans än på egen hand.

Detta nya perspektiv lyfte en stor börda från mina axlar. Herren menade det när han sade:

”Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt.”
(Matt 11:29–30)

Välsignelser för familjen

Fortsatta tempelbesök skulle vara ett måste för mig om jag endast välsignades med personlig frid, tillförsikt och tålamod. Men andra upplevelser — många andra — har välsignad mig och min familj.

- Jag har börjat släktforska och har fått många underbara upplevelser tillsammans med familjemedlemmar, både

här på jorden och bortom slöjan.

- I november 1993 gifte sig vår andra dotter i templet och jag kunde närvara vid beseglingen.
- I maj 2006, efter 37 års äktenskap, blev min man medlem i kyrkan. I augusti 2007 beseglades vi och vår andra dotter beseglades till oss. Vår äldsta dotter, som beseglades till sin man och dotter i november 2006, beseglades till oss i augusti 2008.

Jag kommer alltid att vara tacksam för en mor som visade vägen genom att låta döpa sig när jag var sju år och senare inspirerade mig att förnya min tempelrekommendation. Jag har fått oräkneliga välsignelser genom att följa hennes exempel och dessa välsignelser har även nått andra medlemmar i min familj. ■

JAG MINNS *Joseph*

JOSEPH SMITH, AV WILLIAM WHITAKER, © DESERET MORNING NEWS, KOPIERING FORBJUDEN

Många som kände profeten Joseph Smith skrev ner sina erfarenheter tillsammans med honom. Här följer några av dessa berättelser tillsammans med konstverk som skildrar profetens liv. En del berättelser skrevs ner strax efter händelsen som konstverket skildrar och andra långt därefter, men de ger alla inblick i hans liv som människa och som Guds profet.

Jesse N Smith, profetens kusin, sade: "[Joseph Smith var] den utan jämförelse mest gudalika människa jag någonsin träffat ... Jag vet att han av naturen var oförmögen att ljuga och bedra. Han var ytterst vänlig och ädel till sin läggning. I hans närvaro kände jag att han kunde läsa mig som en öppen bok. Jag vet att han var allt det som han påstod sig vara."¹

JOSEPH I LUNDEN, AV A D SHAW, MED TILLSTÅND AV MUSEUM OF CHURCH HISTORY AND ART

JOSEPH SMITH TILLKÄTTAVISAR FÄNGVAKTARNA I RICHMONDS FÄNGELSE, AV SAM LAWICK

*Till höger: Emmeline Blanche Wells skrev: "I profeten Joseph Smith såg jag den stora andliga kraft som skänkte de heliga tröst och glädje ... Guds kraft vilade på honom till den grad att han vid många tillfällen tycktes förvandlad ... Hans ansiktes glans var obeskrivligt härlig."*²

*Längst till vänster: En skogsdunge var en vanlig plats för profetens predikningar till de sista dagars heliga. Amasa Potter erinrade sig: "Jag minns hur profeten stod upp för att predika inför en stor församling i en skogsdunge väster om templet i Nauvoo ... Joseph sade att varje sista dagars helig hade en gåva och att om de levde rättfärdigt och bad om detta, skulle den Helige Anden uppenbara den för honom eller henne."*³

Till vänster: Parley P Pratt skrev om tiden då profeten Joseph Smith och andra hölls fångna i fängelset i Richmond i Missouri. De hade lyssnat i timmar till fångvaktarnas hemska svordomar och fula språk. "Plötsligt reste [Joseph] sig och talade med tordönsstämma, eller som ett rytande lejon, och yttrade, såvitt jag minns, följande ord:

"TYSTA ... I Jesu Kristi namn varnar jag er och befäller er att tiga' ...

*De skälvande vakterna ... bad om förlåtelse. De var därefter stilla."*⁴

MIN TJÄNARE JOSEPH, AV LIZ LEMON SWINDLE, FOUNDATION ARTS, KÖPING FÖRBJUDEN

BLOMMAR TILL EMMA, AV IZ LEMON SWINDLE, FOUNDATION ARTS, KÖPING FÖRBJUDEN

BRODER, AV IZ LEMON SWINDLE, FOUNDATION ARTS, KÖPING FÖRBJUDEN

Ovan: Mercy R Thompson skrev om profeten: "När jag åkte med honom och hans hustru Emma i deras vagn hände det att han steg ur och plockade vildblommor åt min lilla flicka."⁵

Infällt ovan: Denna målning skildrar hur Hyrum och Joseph Smith drog käpp. Mosiah L Hancock skrev: "Broder Joseph [erbjöd sig] att dra käpp med vem som helst — och en gång besegrade han allihop."⁶

JOSEPH INSPEKTERAR NAUVOOLEGIONEN, AV C C A CHRISTENSEN, MED TILLSTÅND AV BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY MUSEUM OF ART

Till vänster: Eunice Billings Snow skrev: "Jag såg Nauvoolegionen på parad med profeten ... och hans hustru Emma Hale Smith, ridande framför trupperna. Han så ljus och hon så mörk i vackra ridkläder. Han bar militäruniform och hennes dräkt hade guldknappar ... Hans favoritridhäst hette Charlie, det var en stor svart springare."⁷

Till höger: Parley P Pratt minns: "Den 21 februari 1835 ingick jag apostlaskapets ed och förbund och avskildes högtidligen och ordinerades till det ämbetet och som medlem i kvorumet av Joseph Smith, Oliver Cowdery och David Whitmer."⁸

Nedan: Lucy Walker Kimball skrev: "Han visste mycket väl ... att han måste ge sitt liv för de principer Gud uppenbarat genom honom ... Jag hade ofta hört honom säga att han väntade sig att få besegla sitt vittnesbörd med sitt eget blod."⁹ ■

SLUTNOTER

1. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith (Studiekurs för Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningen, 2007), s 493.
2. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s 496.
3. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s 116.
4. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s 349.
5. Mercy R Thompson, "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, jul 1892, s 399.
6. Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s 427.
7. Eunice Billings Snow, "A Sketch of the Life of Eunice Billings Snow", *Woman's Exponent*, sep 1910, s 22.
8. Parley P Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, red Parley P Pratt den yngre (1938), s 95.
9. Lucy Walker Kimball, "Lucy Walker Kimball (Autobiography)", *Woman's Exponent*, nov 1910, s 34.

JOSEPH SMITH ORDINERAR PARLEY P PRATT TILL APOSTEL, AV WALTER RANE, © 2002 IRI

PROFETEN HÅLLER I SIN HÄST OCH KASTAR EN SISTA Blick PÅ DET VACKRA NAUVOO, AV HAROLD HOPKINSON, KOPERING FÖRBLUDEN

Det lilla vi hade var nog

Sueli de Aquino

Julen närmade sig, men det året skulle vi inte fira den med ett överflöd av mat och leksaker. Pappa hade gått bort och mamma hade nu en mager änkepension som hon drygade ut genom att hyra ut ett rum.

Vi var i vardagsrummet i vår lägenhet i Rio de Janeiro i Brasilien. Det var tyst i rummet. Men plötsligt lät det som om någon var utanför byggnaden.

Jag steg upp och tittade ut genom persiennerna. Jag kunde se ingången till vår fastighet. Jag såg en hemlös kvinna. Hon bar på några påsar och hennes kläder var utslitna. Jag iakttog henne en kort stund eftersom jag var nyfiken på att se vad hon skulle göra. Hon öppnade en liten papperspåse, tog fram några kakor och började äta. Strax därefter öppnade hon en annan liten påse som innehöll några få mynt och hon började räkna dem.

Det rörde vid mitt unga hjärta och jag ropade stilla till min mor: "Det är en gammal kvinna utanför. Kom och titta." Min mor tittade och hon blev också rörd. Hon bad mig hämta burken vi förvarade det lilla vi hade i pengar och utan ett ljud lämnade hon vår lägenhet och

Vi grät av tacksamhet att det lilla vi hade räckte till att glädja en annan som hade mindre än vi.

släppte tyst ner sedlarna från fastighetens hallfönster.

Jag väntade vid vårt fönster och såg hur sedlarna dalade ner. Den gamla kvinnan såg en falla och sedan en till och en till. Hon försökte se var pengarna kom ifrån och tittade mot varje fönster i byggnaden. De var alla stängda.

Men så hände något underbart. Hon såg upp mot himlen och räckte upp sina fårade händer. Sedan lade hon händerna på bröstet och tackade för gåvan hon fått.

Bakom persiennerna grät vi av tacksamhet att det lilla vi hade räckte till att glädja en annan som hade mindre än oss. ■

Julsånger från andra sidan landet

Heather Beauchamp

Musik och sång har alltid varit viktigt i min familj. När jag växte upp brukade min syster spela piano medan jag och mina andra fem syskon samlades kring henne och sjöng våra favoritpsalmer. Detta är några av mina bästa minnen.

När jag tog studenten från high school bodde jag i närheten av min familj tills jag gifte mig med en underbar man i Förenta staternas flygvapen som var stationerad i vår stad. Ett och ett halvt år senare förflyttades min make och jag och vår två månader gamla dotter till en flygbas på andra sidan landet. Vi fick ett barn till och på grund av alla utgifter som kommer av att ha två små, så hade vi inte råd att hälsa på våra familjer. Med sex barn som fortfarande bodde hemma hade mina föräldrar inte heller råd att hälsa på oss. Eftersom jag bodde så långt bort från min familj och saknade min make när han var borta på militäruppdrag så kände jag mig ofta ensam. Det var speciellt svårt på helgerna.

Under julaftonen 1996 firade min make, jag och våra två små barn julafton på vårt traditionella sätt, men jag kunde inte låta bli att tänka på mina föräldrar

och syskon. Jag tittade på klockan och visste att de alla satt på en filt som noggrant placerats på golvet för "julaftonspicknicken", en festmåltid med frukt, små korvar, ost och kex medan min far läste berättelsen om Kristi födelse i skrifterna. Jag såg dem framför mig. Jag var den enda som inte var där.

När jag satt och tänkte på detta bad jag om hjälp att känna mig närmare min familj. Plötsligt ringde telefonen och det var min mamma. Hon sade att vi behövde lyssna på något. Jag satte på högtalaren och vi lyssnade när mina tre yngre systrar samlades kring pianot och sjöng den vackraste versionen av "Do You Hear What I Hear?" jag någonsin hört. Våra ögon tårades när vi

lyssnade på mina systrar som sjöng i stämmor via telefonen. Det kändes nästan som om min familj var hemma hos oss.

Deras enkla sång förde med sig en underbar anda den julaftonen som jag alltid kommer att minnas med glädje. Av alla gåvor vi fick den julen, trots att många köpts i affärer och noggrant slagits in och adresserats, var det den underbara sången som vi älskade mest. ■

Deras enkla sång förde med sig en underbar anda den julaftonen som jag alltid kommer att minnas med glädje.

Min bästa julklapp

Ketty Teresa Ortiz de Arismendi

Jag var knappt två år gammal när min mor blev allvarligt sjuk. Eftersom hon inte hade någon som kunde ta hand om mig tog hon med mig till sjukhuset i Tupozo i Bolivia. Hon dog kort därefter och jag blev alldeles ensam.

Under min barndom och tidiga tonår skickades jag från en plats till en annan och visste inte hur det kändes att ha en familj. Jag fick aldrig några presenter — inte ens på min födelsedag eller till jul.

Eftersom jag var föräldralös mötte jag många utmaningar och faror under uppväxten. Det var inte förrän senare som jag insåg att jag aldrig varit helt ensam och att en osynlig hand hade vakat över mig.

När jag var 15 år fick jag bo hos en sista dagars helig familj. Deras dotter, som var lite äldre än jag, tog med mig till veckoträffarna. Alla välkomnade mig och tog hand om mig. För första gången i mitt unga liv behandlades jag med kärlek och vänlighet.

Jag träffade missionärerna och de började undervisa mig. Snart insåg jag att jag hade en kärleksfull himmelsk Fader, och att han hade skyddat mig under hela mitt

liv. Jag tog emot evangeliet och döptes på julaftonen 1978. Den kvällen fick jag min första och fortfarande allra käraste julklapp: Medlemskapet i Herrens kyrka.

Andra gåvor följde. Två år senare träffade jag en ung man som inte var medlem i kyrkan. Jag tog med honom till kyrkan och när han hade ingått sina egna dopförbund gifte vi oss. Senare välsignade vår himmelske Fader oss med tre barn, som beseglades till oss för tid och all evighet i templet i Buenos Aires i Argentina.

När jag var liten kallade alla mig "den stackars lilla föräldralösa flickan". När jag minns tillbaka på den tiden känner jag mig tacksam för att jag välsignats med kunskapen om att jag har en Fader som alltid har älskat mig. Jag har också känt Frälsarens gränslösa kärlek. Han återställde sin kyrka genom profeten Joseph Smith, som utvaldes i förutttillvaron och arbetade flitigt med att översätta Mormons bok. Jag vet att den innehåller evangeliets fullhet.

Jag fick min första och bästa julklapp när jag var 15 år och har njutit av Herrens innerliga barmhärtighet sedan dess. Jag är fortfarande tacksam för den gåvan och strävar efter att hålla blicken fäst på livet efter detta, där jag hoppas att få tacka Fadern och Sonen och leva för evigt tillsammans med min älskade familj. ■

Den kvällen fick jag min första och fortfarande allra käraste julklapp: Medlemskapet i Herrens kyrka.

En oväntad lärdom

Erin Wilson

Ett steg uppåt i karriären förde mig till New York City, och en decemberkväll var jag ute och handlade saker till min nya lägenhet. En storm hade nyligen drabbat staden och gatorna var täckta av djup snö. Jag hade på mig en varm dunjacka och gick mot tåget tillsammans med alla andra som varit ute och shoppat inför julhelgen.

Jag väntade otåligt på att tåget skulle komma och gick igenom min shoppinglista i huvudet. När tåget äntligen kom steg jag in i vagnen och letade efter en plats att sitta. Närmaste platsen var mitt emot en gammal hemlös man. Han hade varken någon varm jacka eller andra varma kläder. Han hade bara några plastpåsar med småsaker.

Jag ville inte sitta i närheten av honom eftersom han luktade illa och jag skrämdes av hans oborstade yttre. Men främst av allt så ville jag inte att han skulle tigga pengar. Jag gick hastigt till andra änden av vagnen och satte mig. Alla andra passagerarna gjorde detsamma, och mannen satt där ensam.

Kort därefter steg en ung man ombord på tåget och satte sig ner på platsen mitt emot den hemlöse mannen. Utan att tveka log den

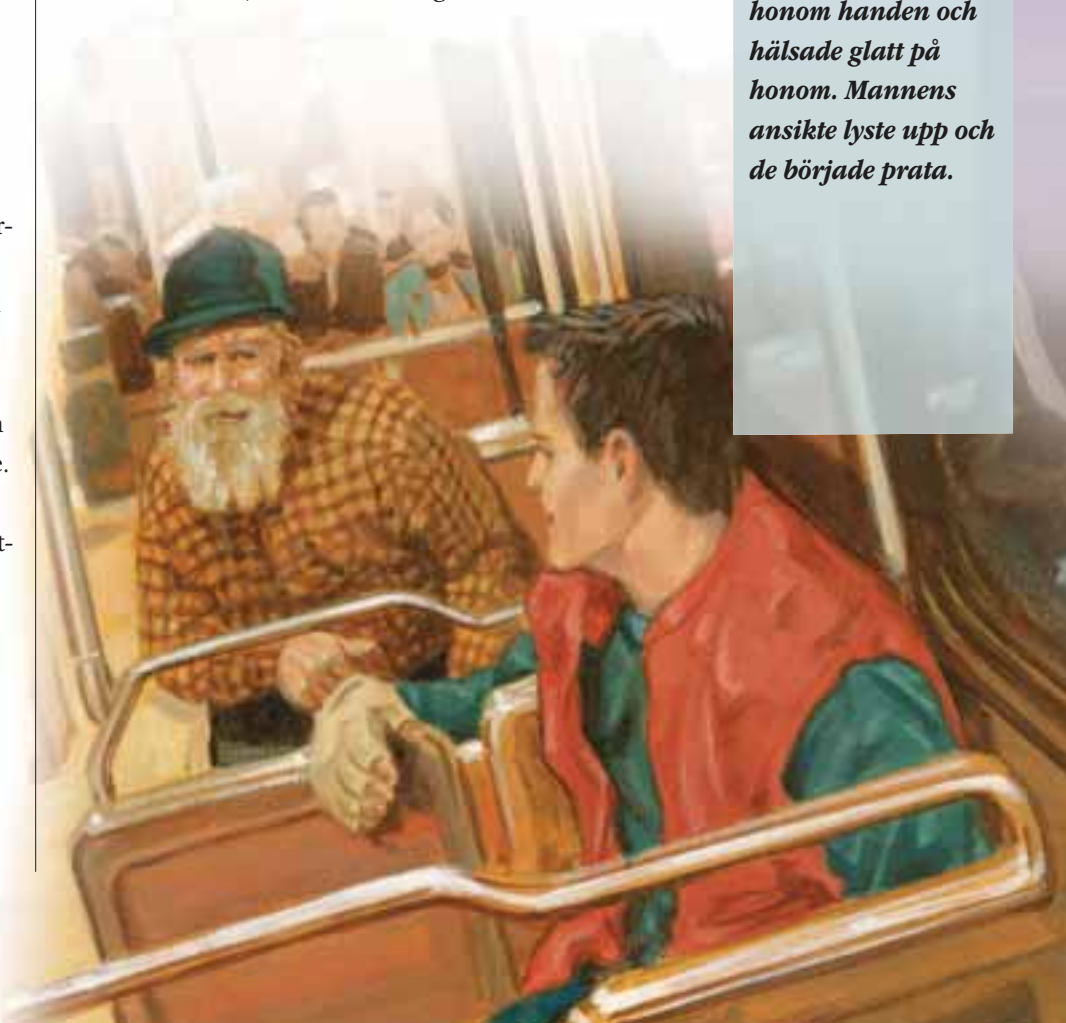
unge mannen mot honom, räckte honom handen och hälsade glatt på honom. Mannens ansikte lyste upp och de började prata. De samtalade i över en kvart och njöt av varandras sällskap.

När jag iakttog dem påmindes jag om julens sanna anda. Den unge mannen ställde sig upp medan de pratade och tog av sig sin väst, tröja och en andra långärmad tröja han hade på sig under den första. Han stod där i sin t-shirt och gav den långärmade tröjan till den hemlöse mannen. Den gamle mannen tog tacksamt emot den och de fortsatte sitt samtal. Jag steg av tåget vid nästa station, rörd av den unge

mannens vänlighet. Jag skämdes över min själviskhet, men hade fått en önskan att bli en bättre människa.

Konungarnas konung kom till världen i de allra enklaste förhållandena, i ett anspråkslöst stall. Världen fick en dyrbar frälsande gåva — Guds Son. Jag är tacksam för Frälsarens gåva i mitt liv och för påminnelsen jag fick om hans obegränsade kärlek till och medkänsla med Guds barn. Den julen förnyades min önskan att vara vänligare, mer osjälvisk och mer lik min Frälsare Jesus Kristus. ■

Utan att tveka
log den unge
mannen
mot honom, räckte
honom handen och
hälsade glatt på
honom. Mannens
ansikte lyste upp och
de började prata.

Stärkt av budskapet

Jag fastade en gång på grund av mina många svårigheter och den dagen öppnade jag julinumret 2007 av *Liahona*. Jag beslöt mig för att läsa "Från president Spencer W Kimballs liv: Motstå onda inflytanden", något jag vanligtvis inte läser eftersom det

är i Lilla stjärnan. Berättelsen hjälpte mig fly från de onda inflytanden som omgav mig den dagen och jag stärktes av budskapet. Jag uppmuntrar alla att läsa alla delarna av *Liahona*.

Liahona är ett ljus och ett skydd för mig. Det är mitt första verktyg när jag förkunnar evangeliet för mina vänner.

Arlette Azi, Elfenbenskusten

Den bäst bevarade hemligheten

När jag en dag förberedde min lektion för de unga kvinnorna insåg jag att jag behövde komplettera en del av lektionen. Då vände jag mig till den bäst bevarade hemligheten hos de bästa ungdomsledarna — resurshandledningarna för Aronska prästadömet och Unga kvinnor. Resurshandledningarna innehåller hänvisningar till aktuella berättelser och artiklar av profeten och andra

generalauktoriteter som man kan använda tillsammans med Unga mäns och Unga kvinnors lektioner för att hjälpa ungdomarna möta dagens svårigheter.

Resurserna är en stor hjälp för mig som ledare eftersom jag vet att berättelserna och artiklarna har kommit genom de rätta kanalerna och innehåller den sanna läran. De kan fritt användas för att fylla ut, men inte ersätta, lektionerna.

Genell Wells, Utah, USA

Redaktörens anmärkning: Resurshandledningarna brukade vara med i Liahona, men skickas nu till din församling eller gren som en del av den årliga sändningen av studiekursmaterial.

Min favoritdel

Det är en underbar välsignelse att ha denna underbara tidning, *Liahona*. Tack vare tidningen kan vi få del av profeternas ord och lära oss av de andliga upplevelser som våra bröder och systrar över hela världen haft. Min favoritdel i tidningen är Sista dagars heliga berättar. Det är omöjligt för mig att inte känna Anden när jag läser dessa underbara berättelser.

Jag laddar ner pdf-versionen av tidningen till min dator från kyrkans webbsida. Innan jag börjar dagen läser jag en artikel så att jag kan känna Anden. Tack för *Liahona*.

Oscar Javier Álvarez Gómez, Colombia

Ett effektivt redskap

Jag tycker att *Liahona* är ett effektivt redskap eftersom den ger oss tillfälle att läsa om vittnesbörd

och upplevelser som medlemmar över hela världen haft. Jag uppskattar också berättelserna från andra medlemmar och råden jag får från våra ledare. Deras ord är ett bra rättesnöre. Tidningen hjälper oss också att uppskatta kyrkans utveckling och tillväxt världen över.

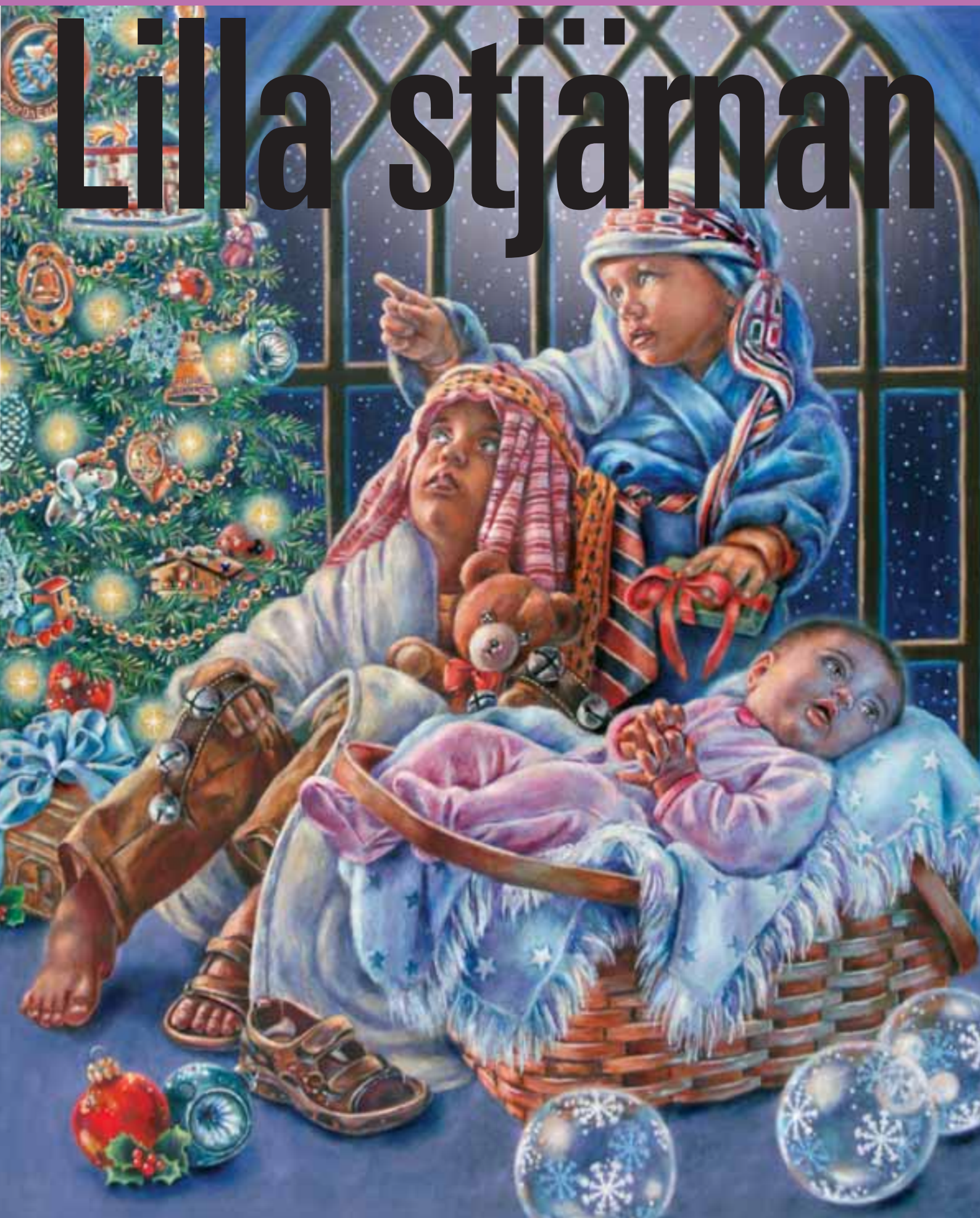
Darice Adolphe, Réunion

Hur kunde ni veta det?

Jag har så många gånger velat skriva till första presidentskapet och generalauktoriteterna och fråga dem: "Hur kunde ni veta det?" När jag lyssnar på och sedan läser konferenstalen är det gång på gång som om Herren talar direkt till mig om ett särskilt problem jag har. Genom dessa upplevelser har jag lärt mig hur mycket min himmelske Fader älskar mig och vill hjälpa mig bli en bättre människa. Konferensbudskapen har nått mig var jag än varit, även långt borta. Ibland har budskapen kallat mig till omvändelse, ibland gett mig råd och ibland tröst. Jag har ofta känt mig som min himmelske Faders älsklingsbarn då jag sett hur noga han vakar över mig genom dessa budskap.

Charleen Crenshaw, Montana, USA

Lilla stjärnan

Följ ljuset

När Jesus var född i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid, se då kom visa män från Östern till Jerusalem

och frågade "Var är judarnas nyfödde konung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom." (Matt 2:1–2)

De visa männen följde stjärnans ljus för att finna och dyrka Frälsaren. Vi dyrkar honom genom att följa ljuset av hans exempel. Jesus Kristus, Guds Son, är fullständigt lydig, nådig och vänlig. Han tillbringade all tid på jorden med att tjäna och han gav sitt liv så att vi kunde omvända oss och leva i evighet. Eftersom han kom till jorden vet vi vem vi är: ett älskat barn till vår himmelske Fader.

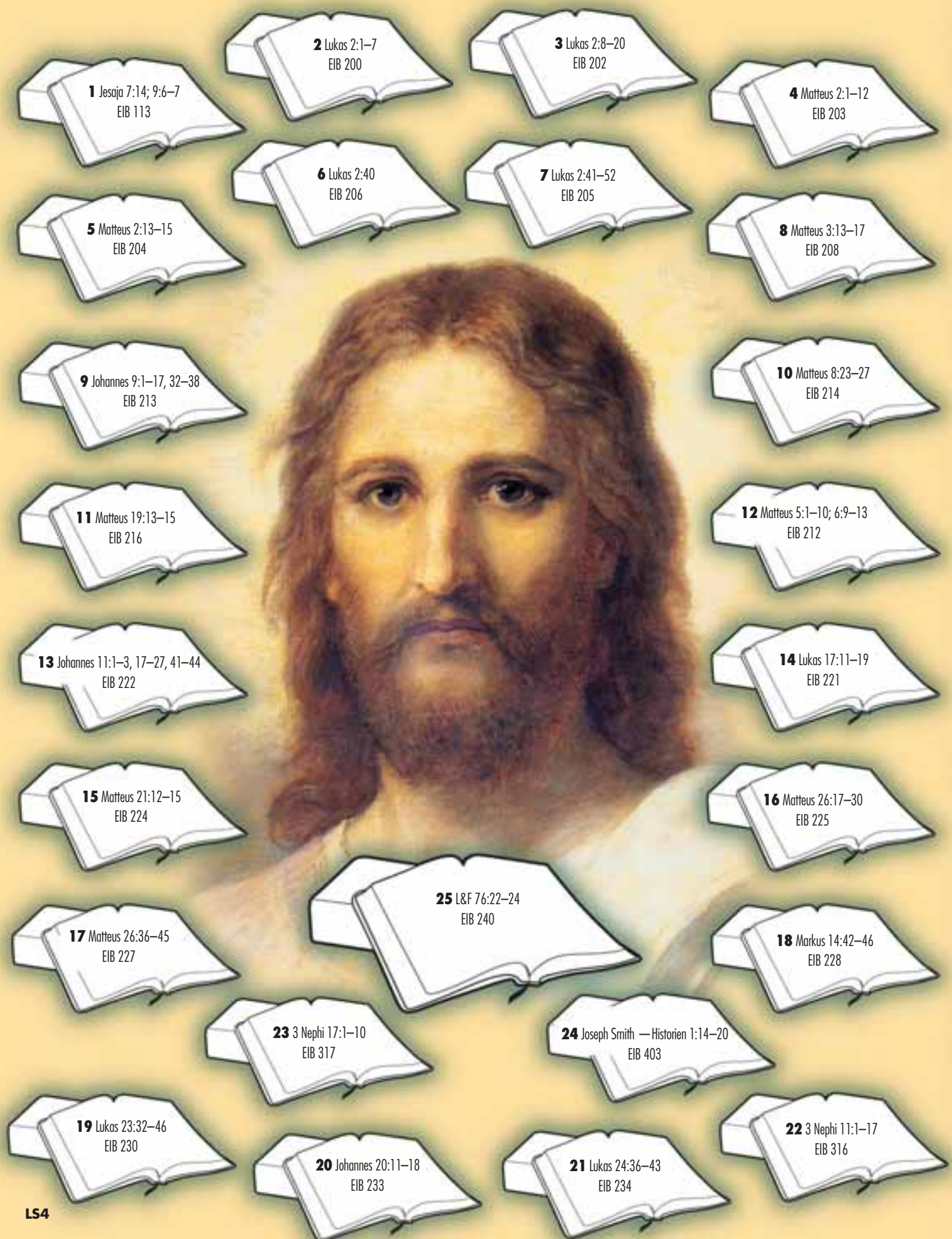
Må vi denna jul sjunga i glädje, be i tacksamhet och utföra vänliga handlingar. När vi strävar efter att bli mer lika Frälsaren känner vi glädje och lycka under denna underbara juletid och frid under årets alla dagar.

President Thomas S Monson

President Henry B Eyring

President Dieter F Uchtdorf

ÄVEN JORDENS VISA MÄN MÅSTE FÖLJA GUDOMLIG LEDNING, AV J LEO FAIRBANKS, MED TILLSTÅND AV MUSEUM OF CHURCH HISTORY AND ART

1 Jesaja 7:14; 9:6–7
EIB 113

2 Lukas 2:1–7
EIB 200

3 Lukas 2:8–20
EIB 202

4 Matheus 2:1–12
EIB 203

5 Matheus 2:13–15
EIB 204

6 Lukas 2:40
EIB 206

7 Lukas 2:41–52
EIB 205

8 Matheus 3:13–17
EIB 208

9 Johannes 9:1–17, 32–38
EIB 213

10 Matheus 8:23–27
EIB 214

11 Matheus 19:13–15
EIB 216

12 Matheus 5:1–10; 6:9–13
EIB 212

13 Johannes 11:1–3, 17–27, 41–44
EIB 222

14 Lukas 17:11–19
EIB 221

15 Matheus 21:12–15
EIB 224

16 Matheus 26:17–30
EIB 225

17 Matheus 26:36–45
EIB 227

25 L&F 76:22–24
EIB 240

18 Markus 14:42–46
EIB 228

23 3 Nephi 17:1–10
EIB 317

24 Joseph Smith — Historien 1:14–20
EIB 403

19 Lukas 23:32–46
EIB 230

20 Johannes 20:11–18
EIB 233

21 Lukas 24:36–43
EIB 234

22 3 Nephi 11:1–17
EIB 316

Låt mig få höra om Jesus

"Och vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior." (2 Nephi 25:26)

LINDA CHRISTENSEN

*Låt mig få höra om Jesus, han är mig kär;
säg det som han skulle säga, om han var här.
Säg allt som hände på sjö och strand,
låt mig få vandra vid Jesu hand.*

(*"Låt mig få höra om Jesus"*, (Barnens sångbok, s 36)

Vilka är dina favoritberättelser om Jesus? Tycker du om berättelsen om hans födelse? Har du läst om hur han stillade stormen? Vet du att han botade en blind man och uppväckte sin vän Lasarus från döden? Har du läst om hur han älskade barnen?

Det finns berättelser om Jesus i skrifterna. Nephi, en profet i Mormons bok, skrev: "Och vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior." (2 Nephi 25:26) Vår himmelske Fader befallde sina profeter att vittna om hans Son Jesus Kristus och föra heliga uppteckningar så att vi kan lära oss om Jesus.

Profeterna har bett dig läsa skrifterna varje dag. Läs under december månad om Jesu födelse och om undren han utförde. Samtala med din familj om försoningens dyrbara gåva. När du lär dig berättelserna om Jesus välsignas du så att du känner hur mycket han älskar dig, och ditt vittnesbörd om hans evangelium växer.

Aktivitet

Under varje dag i december kan du slå upp skriftställehänvisningen för den dagen på sidan LS4 och läsa berättelserna om Jesus. Färglägg sedan den dagens skriftställen på sidan. Varje dag anger också

en bild från Evangeliet i bild (EIB) som kan illustrera berättelsen. Återge dina favoritberättelser om Jesus till din familj.

Förslag till samlingsstunden

1. Innan samlingsstunden, förstora bilden i Primär 6, lektion 46, s 211. Börja samlingsstunden med att hålla upp en Bibel och en Mormons bok. Fråga barnen om de vet vilka böckerna är. Lek en enkel frågelek genom att nämna en profets namn och fråga barnen vilken av skrifterna som den profetens lärdomar finns i. Placera förstoringen av sidan 211 på tavlan. Läs veckans evangelieprincip: "Profeterna förutsåg att Jesus Kristus skulle komma till jorden." Läs namnen på de fem profeterna på förstoringen och berätta när de levde på jorden. Fråga barnen vilken av skrifterna som varje profet finns i. Be enskilda barn eller klasser slå upp skriftställena enligt listan: Jes 7:14; 9:6; Mika 5:2; 1 Nephi 11:18–21; Alma 7:9–10 och Helaman 14:1–6. Ge alla barn ett exemplar av utdelningsbladet som de kan färglägga. Vittna om att skrifterna är Guds ord och att de vittnar om Jesu Kristi födelse.

2. Skriv veckans evangelieprincip på tavlan och läs den tillsammans: "Profetiorna uppfylldes. Jesus Kristus föddes och de rättfärdiga glädde sig." Förklara vad ordet profetia betyder. Använd dramatiseringar så att barnen kan hjälpa dig berätta om det som hände vid Jesu födelse i Bibeln och Mormons bok. (Se "Dramatiseringar", Undervisning: Den högsta kallelsen, s 164–165.) Läs skriftställen från Lukas 2 och 3 Nephi 1:8–21. Läs veckans evangelieprincip igen. Be barnen tänka på berättelserna om Jesu födelse i Bibeln och Mormons bok. Nämn några av de rättfärdiga som glädde sig åt hans födelse. Hjälp barnen inse att de rättfärdiga idag också gläder sig när vi firar Jesu födelse. Samtala om hur vi kan glädjas när vi firar hans födelse. Lär ut refrängen till "Församlens I trogne". (Psalmer, nr 140) Vittna om att berättelserna om Jesu födelse i skrifterna är sanna. ●

Vi älskar Jesus

JANE McBRIDE CHOATE

Baserad på en sann berättelse

"Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren." (Luk 2:11)

Jenay såg på när mamma placerade den nybakade sockerkakan på köksbordet. Det var julafton, kvällen då hennes familj firade Jesu födelse.

Jenay tyckte om att gå från hus till hus och sjunga julsånger med familjen, baka pepparkakor och klä granen. Men det hon tyckte bäst om på julen var att minnas Jesu födelsedag.

Får jag hjälpa dig bre glasyr på kakan?

Den måste svalna först.

Jenay hjälpte mamma göra rent på diskbänken och diska.

Tror du kakan har svalnat än?

Ja, det har den nog.

Mamma och Jenay täckte kakan med vit glasyr.

Efter middagen samlade pappa familjen i vardagsrummet.

Trots att vi vet att Jesus föddes på våren tycker vi om att fira hans födelse den här tiden på året.

En efter en öppnade de sina presenter till Jesus och läste vad de hade skrivit på papperet. Med mammas hjälp hade Jenay skrivit: "Vara mer vördnadsfull i kyrkan."

Jag är stolt över var och en av er. Alla era julklappar visar hur mycket ni älskar Jesus Kristus.

Mamma läste berättelsen om Jesu födelse i Bibeln och Mormons bok. Sedan bar pappa sitt vittnesbörd om Jesu försoning och uppståndelse.

Mamma skar bitar av kakan och serverade dem på fintallrikar. Jenay åt av kakan och log.

Jag älskar Jesus och jag vet att han älskar mig.

En ljuvlig känsla av frid sänkte sig över henne som en varm filt.

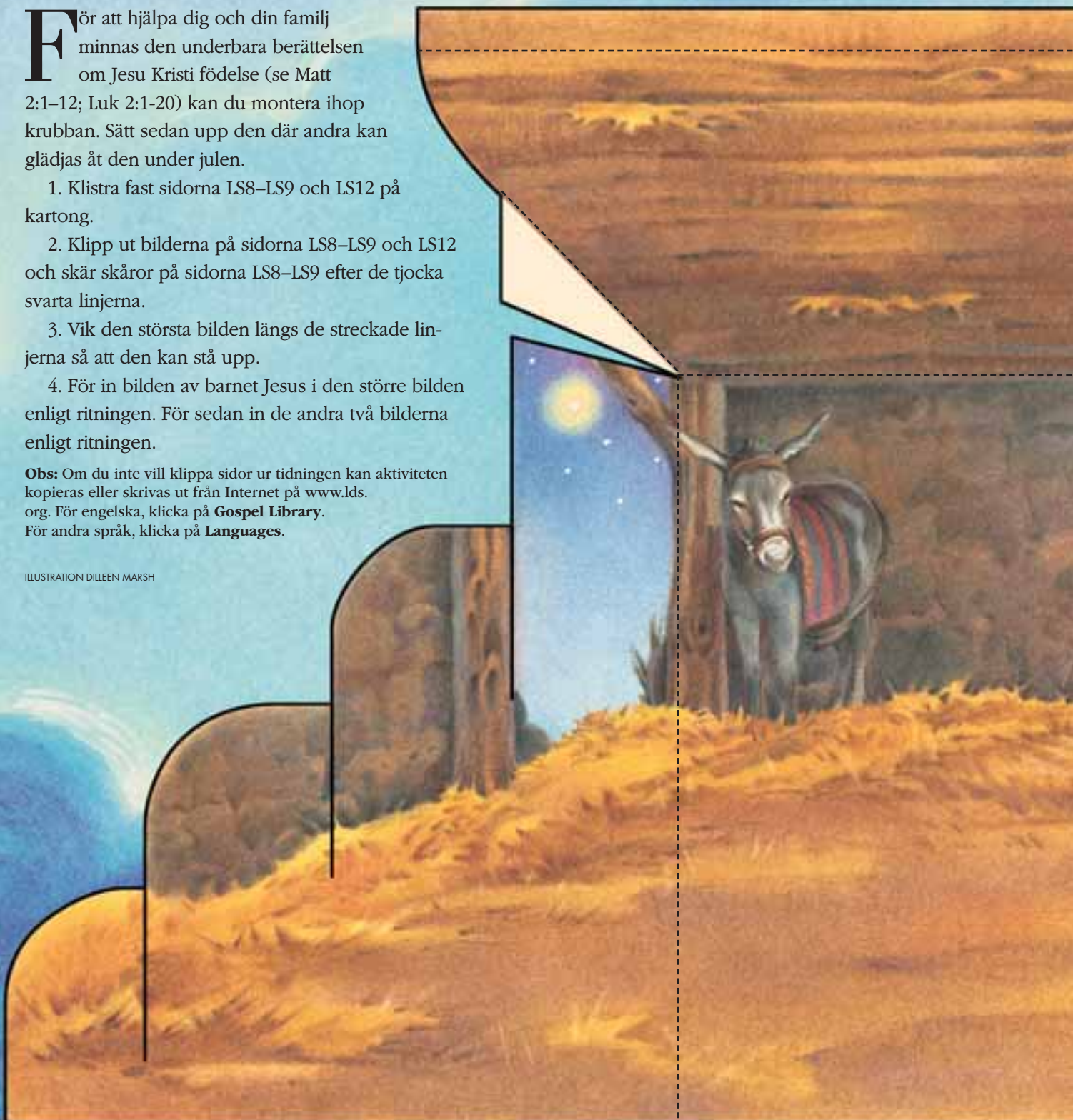
Den underbara krubban

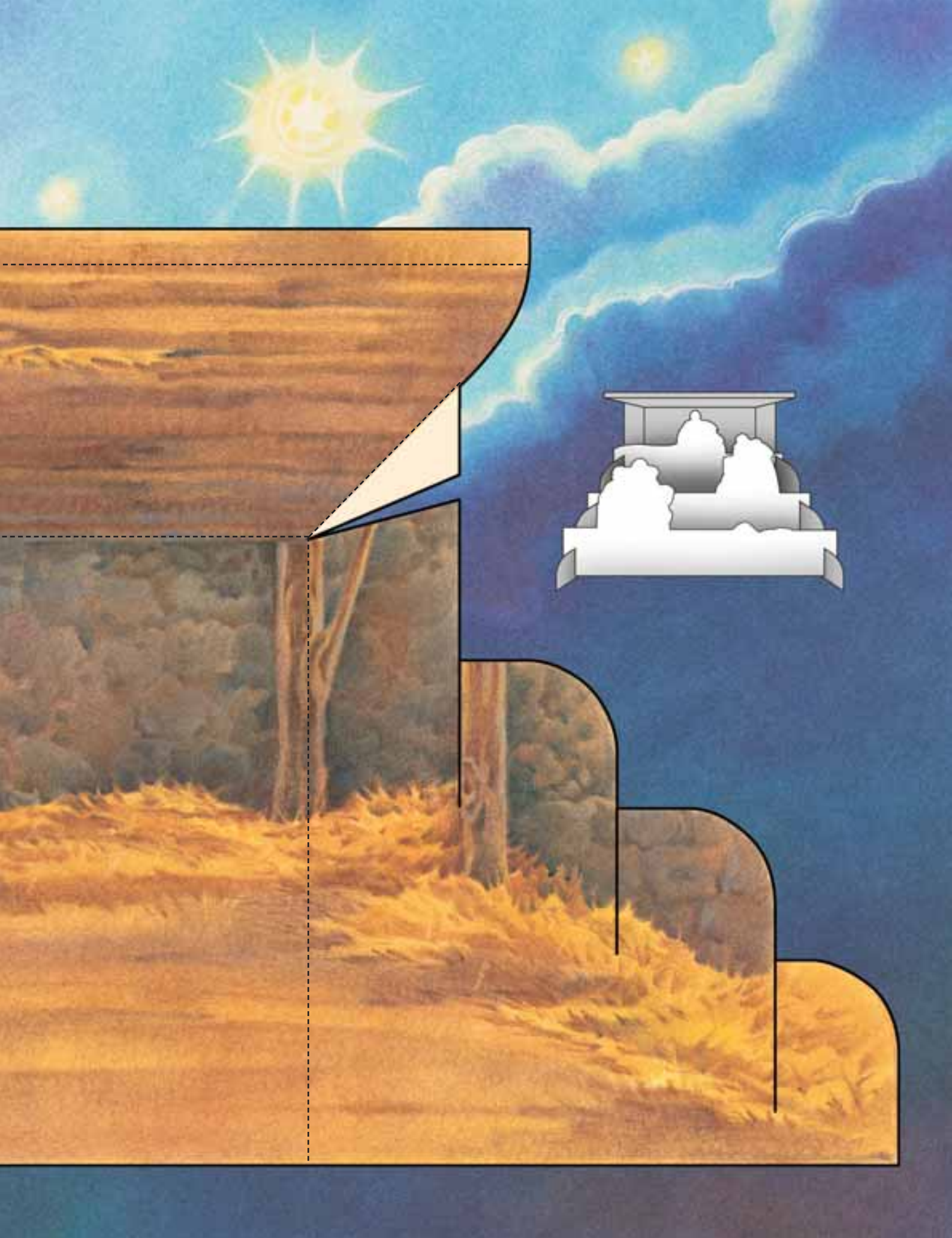
För att hjälpa dig och din familj minnas den underbara berättelsen om Jesu Kristi födelse (se Matt 2:1–12; Luk 2:1–20) kan du montera ihop krubban. Sätt sedan upp den där andra kan glädjas åt den under julen.

1. Klistra fast sidorna LS8–LS9 och LS12 på kartong.
2. Klipp ut bilderna på sidorna LS8–LS9 och LS12 och skär skåror på sidorna LS8–LS9 efter de tjocka svarta linjerna.
3. Vik den största bilden längs de streckade linjerna så att den kan stå upp.
4. För in bilden av barnet Jesus i den större bilden enligt ritningen. För sedan in de andra två bilderna enligt ritningen.

Obs: Om du inte vill klippa sidor ur tidningen kan aktiviteten kopieras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på **Gospel Library**. För andra språk, klicka på **Languages**.

ILLUSTRATION DILLEEN MARSH

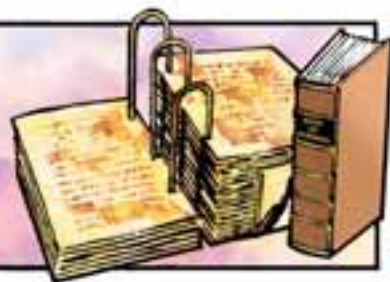

FRÅN PROFETEN JOSEPH SMITHS LIV

Profetens martyrdöd

En del onda människor ville döda Joseph Smith. Han och hans bror Hyrum bestämde sig för att lämna sitt hem i Nauvoo och fly i säkerhet. De sade sorgset adjö till sin familj och reste därifrån.

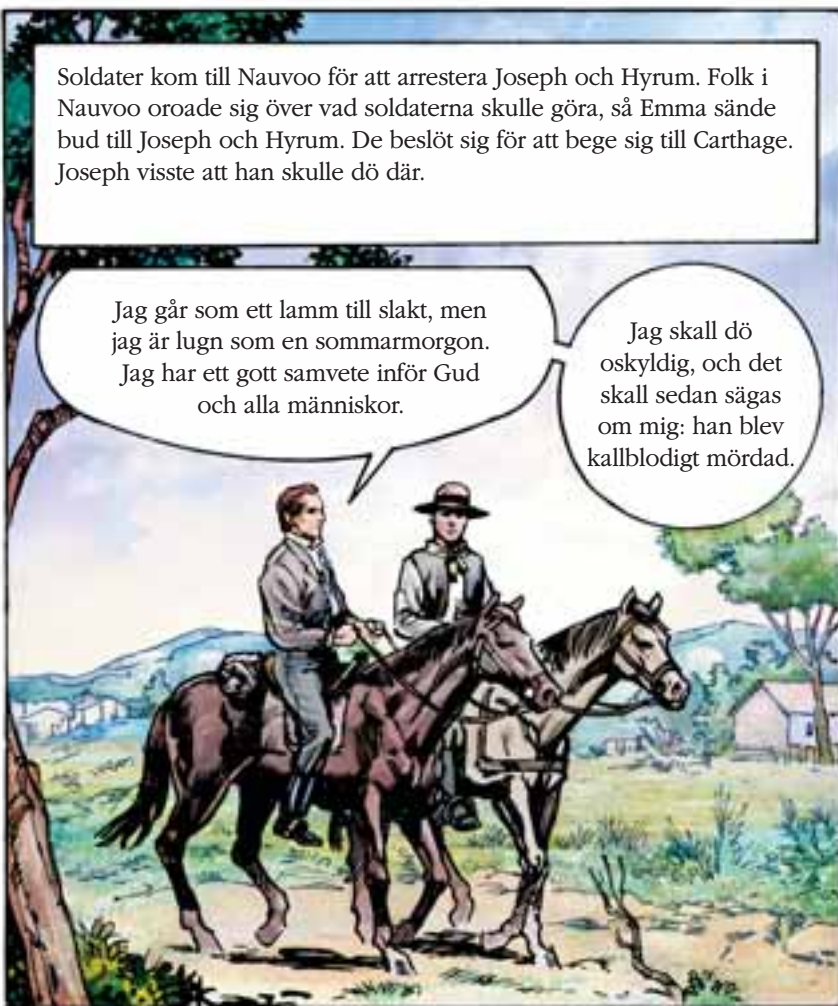

Människor vill döda min bror Joseph och Herren har varnat honom och sagt att han ska fly till Klippiga bergen för att rädda sitt liv.

Soldater kom till Nauvoo för att arrestera Joseph och Hyrum. Folk i Nauvoo oroade sig över vad soldaterna skulle göra, så Emma sände bud till Joseph och Hyrum. De beslöt sig för att bege sig till Carthage. Joseph visste att han skulle dö där.

Jag går som ett lamm till slakt, men jag är lugn som en sommarmorgon. Jag har ett gott samvete inför Gud och alla människor.

Jag skall dö oskyldig, och det skall sedan sägas om mig: han blev kallblodigt mördad.

En konstupel arresterade Joseph och Hyrum och sände dem till fängelset i Carthage. Många besökte profeten där.

Den 27 juni 1844 var Hyrum, äldste John Taylor och äldste Willard Richards med honom i sovrummet på övervåningen av fängelset.

Det blev mycket varmt i rummet under eftermiddagen. Männen öppnade fönstret för att släppa in frisk luft. Hyrum läste en bok medan Joseph talade med en fängsvaktare. John Taylor sjöng "En sorgbetyngd och fattig man". (Psalmer, nr 18)

En sorgbetyngd och fattig man mig ofta mötte på min stig ...

Var snäll och sjung psalmen igen, John.

Broder Hyrum, jag känner inte för att sjunga.

Sjung på, så ändrar det sig.

En pöbel av arga män samlades kring fängelset. Sedan rusade de upp för trapporna och avfyrade sina vapen. Hyrum blev dödad.

Åh! Min stackars kära bror Hyrum.

Joseph avfyrade sex skott i ett försök att hejda pöbeln. Sedan sprang han fram till fönstret. Män i pöbeln sköt honom och han föll ut genom fönstret.

Min Herre och Gud!

När de sista dagars heliga i Nauvoo hörde talas om profetens död blev de förtvivlade. Över 10 000 människor besökte Josephs hem för att se sin älskade profets och hans brors kroppar.

"Joseph Smith, Herrens profet och siare, har med undantag endast av Jesus gjort mer för människornas frälsning i den här världen än någon annan människa som någonsin levt i den ... Han var stor i livet och han dog stor i Guds och hans folks ögon, och ... han har beseglat sin mission och sitt verk med sitt eget blod." (L&F 135:3)

Se sidan LS8 för anvisningar.

JAG ÄLSKAR MIN FRÄLSARE JESUS KRISTUS OCH HANS ÅTERSTÄLLDA EVANGELIUM

”Och vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder.” (2 Nephi 25:26)

Den hemlige givaren

CHARLOTTE GOODMAN McEWAN

Baserad på en sann berättelse

"Gud älskar en glad givare." (2 Kor 9: 7)

Jag älskar allt som har med julen att göra: ljusen, julsångerna, tiden med familjen — allt vi gör för att fira Jesu födelse. Och jag älskar *särskilt mycket att få julklappar. Jag börjar skriva min önskelista redan i september.*

Ett år var listan lika lång som min arm. Och jag kom hela tiden på fler saker. Jag var ivrig att få visa den för pappa. "Ja, David, jag ser vad du vill *ha* i julklapp", sade han när han läste den. "Men vad tänker du *ge*?"

"Jag håller på att göra julklappar till dig och mamma i skolan. På fredag ska mamma ta med mig till affären så jag kan köpa Shannons och Jons julklappar. Så jag vet precis vad jag ska göra."

"Hmmm", var allt pappa sade. Av någon anledning tyckte han inte om mitt svar. Jag tyckte inte om det där ljudet, "hmmm".

På nästa hemafton pratade mina föräldrar om vad det betyder att ge och få och om julens sanna betydelse. Jag såg hur min önskelista blev kortare och kortare. De frågade oss om vi hade några tankar om hur vi kan komma ihåg att vara bättre på att ge. Shannon räckte ivrigt upp handen. Min äldre bror Jon och jag stönade. Shannons idéer betydde vanligtvis att vi skulle hjälpa andra människor, som att rensa grannens trädgård.

"Kan vi inte välja några människor som är ensamma eller behövande och lämna julklappar vid deras ytterdörr i hemlighet?", sade Shannon ivrigt.

"Det är ingen dum idé", sade Jon. "Så länge det är superhemligt."

"Det kan faktiskt bli kul", tänkte jag.

Vi höll alla med om att det var en bra plan. Vi valde ut två familjer. En var familjen Swenson i vår församling. Efter det att broder Swenson börjat skolan igen verkade de aldrig ha nog med pengar. De hade också massor med barn, och de skulle älska att få överraskningar till jul. Den andra familjen var herr och fru Perez, ett äldre

par som bodde på vår gata. De verkade alltid så ensamma.

Vi for alla och handlade julklappar till dem. Vi bestämde oss för att använda en del av de pengar vi skulle ha använt till våra egna julklappar. Det hade jag ingenting emot. Det var alldeles för roligt att välja leksaker till de yngre pojkarna i familjen Swenson. Min önskelista var inte så viktig längre.

Vi beslöt oss för att ge varje familj en julklapp varje dag under tolv dagar innan jul. Den första natten klädde jag mig i svart från topp till tå och Jon körde mig till familjen Swensons hus. Jag lade tyst den första julklappen på farstubron, ringde på dörren och sprang därifrån så fort jag kunde. Jag hoppade bakom ett staket samtidigt som ett av barnen öppnade dörren. Jag hörde hur överraskade de var när de

upptäckte julklappen. Det kändes som om jag skulle explodera av glädje. Det var början på mitt liv som en hemlig givare.

Det blev bara bättre — och svårare. Vi behövde åka dit vid olika tidpunkter varje kväll och ibland till och med på morgonen eftersom barnen Swenson började hålla utkik efter oss vid fönstren för att se vilka vi var. Och varje gång jag kröp upp mot familjen Perez hus såg jag framför mig hur fru Perez stod bakom dörren, redo att slänga upp den, krama om mig och säga att jag var underbar. Det fick inte hända. Det bästa med det hela var att det var hemligt.

Tja, det året var bara början. Nästa jul valde vi en familj där dottern hade legat

"När vi söker Kristus, när vi finner honom, när vi följer honom, känner vi julens anda ... Vi lär oss att glömma bort oss själva. Vi tänker då endast på andras bästa."

President Thomas S. Monson, "In Search of the Christmas Spirit", Ensign, dec 1987, s 5.

på sjukhus elva gånger det året och en annan familj där mamman hade cancer. Wow — jag insåg inte att vissa människor hade det så svårt.

Nu när julen är här igen har vi bestämt oss för att hjälpa tre familjer. Det svåraste är att välja vilka. Det finns så många människor som kan behöva lite extra julglädje.

Du undrar vad som hände med min önskelista? Varje år har den blivit kortare och kortare. Jag är så upptagen med att planera för mina eskapader som en hemlig givare att jag inte har tid att tänka på mig själv. Jag måste välja julklappar och komma på en bra strategi.

En sak är säker — det är toppen att hjälpa andra. Inget känns så bra som när jag ser hur överraskade och glada människorna blir som vi hjälper. Givandet har blivit en av mina favoritsaker med julen. ●

Jesusbarnet, av Jeremy Winborg

*Jesus Kristus "skall födas av Maria i trakten av Jerusalem, som är våra fäders land.
Och hon skall vara en jungfru, ett dyrbart och utvalt redskap som skall överskuggas och bli havande
genom den Helige Andens kraft och föda en son, ja, Guds Son". (Alma 7:10)*

Kyrkonytt

FamilySearch Indexing: Vem som helst kan släktforska när som helst, var som helst

Eric Eames, Kyrkans tidningar

Medan kyrkans medlemmar som är engagerade i indexering av släktforskningsuppteckningar studerar digitaliserade mantalslängder och kyrkouppteckningar blir de påmind om att med varje musklick blir det allt lättare för en person att bli funnen och att ta emot tempelförrättningarna.

Henry Burkhardt, som indexerar kyrkouppteckningar från Brandenburg från Potsdams statsarkiv i Tyskland, har upplevt denna känsla, liksom många andra.

Visionen om FamilySearchs frivilliga indexeringsprojekt sprider sig över hela världen från Latinamerika till Asien och från gamla till unga. Medlemmar med tillgång till Internet drar nytta av FamilySearchs användarvänliga webbsida och tar sig tid att indexera mellan klasser, under raster eller i stället för att titta på teve.

För vissa, som Austin Corry, en universitetsstuderande och medlem i Logan University 15:e församling i Logan University femte stav, har indexeringen blivit en rolig, avkopplande aktivitet.

"Jag har tid att indexera femton minuter här, en timme där", säger broder Corry som har indexerat över 17 000 namn under sin fritid. "Det är inget besvär alls, utan ett bra tillfälle att få känna Anden i vardagslivet."

Global indexing passar ett hektiskt liv

En av anledningarna till att medlemmar världen över tycker om FamilySearchs indexeringsprogram är att programmet är utformat för att passa en hektisk livsstil. Indexering som tidigare kallades excerpering, var en gång en tidsödande, monotont procedur där man gick igenom papperskopior och det tog veckor att föra in en enda serie namn.

Med hjälp av digitalisering och webbfunktioner, tar en serie namn nu omkring 30 minuter att sammanställa. Frivilliga får en vecka på sig att föra in en serie namn, och de kan spara arbetet när som helst och fortsätta igen där de slutade.

"Det jag verkligen tycker om när det gäller indexering är att man kan göra det på sin egen tid, en serie åt gången", säger Patricia Mollemans från Tyskland. "Det blir inte överväldigande för man är klar på en halvtimme eller så. Jag går igenom en serie, laddar upp den, och sedan är det klart. Jag tycker det är toppen för många som inte har tid med den gamla excerperingsmetoden."

Genom indexeringen skapas datafiler från digitaliserade uppteckningar som gör att informationen blir sökbar genom en gratis elektronisk databas på FamilySearch.org. Det finns ingen gräns för hur många namn en person kan indexera. För varje namn som

FOTO WELDEN ANDERSEN

Nu kan vem som helst som har dator och internetuppkoppling hjälpa till med släktforskning.

indexeras blir det lättare för andra att hitta sina förfäder.

FamilySearch har olika indexeringsprojekt på holländska, franska, engelska, tyska, italienska och spanska. Man håller nu på att indexera projekt på tjeckiska och ryska. Områdeschefer för FamilySearch hjälper till att rekrytera frivilliga i många länder att bli en del av den globala insatsen.

"Nu när det finns uppteckningar från fler länder är fler medlemmar entusiastiska över att få delta", säger Francisco Javier Gómez, supportchef för FamilySearch för området Sydamerika Nord. "De känner att det här är ytterligare ett bevis på att kyrkan verkligen är engagerad i att hjälpa hela världen lära känna sina förfäder."

Medlemmar över hela världen tar sig tid varje vecka att hjälpa till med indexering.

Indexeringen stärker vittnesbörd och enighet

Eleverna i University femte stav i Logan i Utah, en studentstav, uppnådde inte bara sitt mål att indexera 100 000 namn 2007 utan överskred det med 3 000. De passerade detta antal efter de två första månaderna under 2008 och är nu på väg att nå sitt nya mål på 200 000 namn.

Men resultaten är inte alltid kvantitativa. Välsignelser har kommit i form av ökad närvaro på sakramentsmötet och starkare vittnesbörd. Elaine Mander, en representant för FamilySearch i West Midlands i Storbritannien, säger att indexeringen har fört henne närmare himlen än någon annan form av tjänande.

Insatsen som gjordes i staven i Logan har enat församlingarna.

Individuellt sett har de studerande riktat blicken mot templet och fått större uppskattning för dess betydelse genom att hålla förbunden och efterleva tempelnormerna.

”Anden är med”, säger Kay Baker, stavens högråd med ansvar för indexeringsarbetet. ”När ungdomarna sätter sig vid datorn och börjar föra in namn och släktforska så tycker de att det är roligt och upplyftande.”

Aktiviteten har också ökat bland mindre aktiva medlemmar när biskoparna har gett dem i uppdrag att indexera.

”(Genom indexeringen) kan de tjäna och känna att de bidrar med något, och det har hjälpt en del att bli aktiva och att rätta till det som var fel i deras liv”, säger Bruce M Cook, den nyligen avlösta presidenten för studentstaven.

Studerande förändrar stereotyper

Släktforskning ses oftast som något äldre medlemmar gör, men de studerande bestrider denna stereotyp. Några församlingsfester och hemaftnar i staven har förvandlats till ”indexeringsfester”. Eleverna

Ny teknologi väcker ungdomars intresse för släktforskning

FamilySearchs informationstjänstchef, Paul Nauta, säger att kyrkans släktforskningstjänst är glada att se det ökande antalet tonåringar och universitetsstuderande som är motiverade att indexera eller söka efter sina förfäder. Han hoppas också att de ständiga förbättringarna på FamilySearchs webbsida kommer att locka fler teknikintresserade ungdomar.

”Allteftersom möjligheterna

för att släktforska eller indexera via Internet ökar, verkar ungdomarna bli naturligt intresserade av att engagera sig”, säger broder Nauta.

Alla som är intresserade av släktforskning kan hjälpa till med indexering genom att gå till webbsidan FamilySearchIndexing.org, klicka på ”Volunteer” och följa steg-för-steg-instruktionerna för nerladdning. ■

varvar indexeringen med förfriskningar, umgänge eller volleyboll. Några av festerna har hållit på till frampå småtimmarna när eleverna har anmält sig för olika tidpunkter under kvällen. En församling påbörjade ett indexeringsmaraton klockan 6 på kvällen och avslutade det klockan 8 nästa morgon.

”Det var roligt att se medlemmarna i biskopsrådet och högrådet stanna uppe hela natten med eleverna för att [hjälpa oss] uppnå våra mål”, säger Belinda Olsen, en av medlemmarna i staven.

Indexeringen har motiverat några att börja arbeta på sina egna släktrötter och att utföra tempelarbete.

Under 2007 forskade eleverna i staven fram och klarerade omkring 2 500 släktnamn för tempelförrättningar.

”Jag tycker att det är jätteviktigt att alla medlemmarna engagerar sig i indexering och i släktforskning”, säger syster Olsen. ”Om vi alltid lämnar över ansvaret åt andra så blir det aldrig gjort.” ■

Vattenprojekt ger mer än bara vatten

Eric Eames, Kyrkans tidningar

En borrhigg borrade sig djupt ner i Afrikas vildmark medan några bybor från Makueniregionen i Kenya nervöst stod bredvid och väntade. Liksom många av dem hoppades Alice Musili på att livgivande vatten skulle forsa upp ur hålet. Om det gjorde det skulle hon inte längre behöva gå tre mil för att hämta vatten eller nöja sig med att dricka det förorenade vattnet i flodbädden.

När borrningen var klar sänktes ett rör ner i det 75 meter djupa hålet. Luft pumpades ner för att få bort lös jord, och sedan kom vatten bubblande upp ur hålet som en fontän. Några av byborna skrek av glädje. Några dansade. Några blev överväldigade och grät.

”De var så glada och tacksamma”, säger äldste Tom Pocock, en service-missionär från Virginia i USA som verkar i Kenya tillsammans med sin hustru Ellie. ”Vatten betyder allt för dem.”

Genom kyrkans initiativ för rent vatten har avlägsna samhällen som Makueni fått brunnar med handpumpar för att minska på vattenburna

Kenyaner i Makueniregionen firar när vattnet sprutar upp från ett nytt borrhål.

sjukdomar. Brunnarna gör att byborna inte behöver tillbringa så mycket tid med att hämta vatten, vilket medför att familjerna kan tillbringa mer tid tillsammans och att barnen kan gå till skolan oftare.

I juli 2008 byggde kyrkan med

hjälp av lokala invånare 30 brunnar som betjänar 56 000 människor i granndistriktet Mwingi. Ungefär samtidigt byggdes 20 brunnar i Masinga i Kenya, som betjänar 32 000 människor. Ytterligare sju projekt pågår just nu i landet.

FOTO MATTHEW HEAPS

Övertar ansvaret

Som med andra stora humanitära initiativ främjar projekten för rent vatten principer som har att göra med oberoende och bärkraftighet. Matthew Heaps, kyrkans chef för vatteninitiativet säger att eftersom samhällena är engagerade i alla aspekter av projektet så får invånarna en större känsla för att det är de som äger brunnen.

"Vårt övergripande mål är att vattensystemet ska fungera långt efter det vi har gett oss av", säger broder Heaps. "Därför gör vi klart för dem att brunnen är deras, och det blir deras ansvar att underhålla den. Månader av förberedelser av missionärerna och samarbetsorganisationerna görs för att se till att den lokala infrastrukturen är på plats innan vi lämnar över ansvaret."

Först avgör en lokal expert var det är bäst att borra en brunn. När platsen är utsedd ombes personen som äger den delen av marken att donera den. Tack vare landägarnas generositet och deras engagemang för att hjälpa sitt samhälle har kyrkan inte behövt betala för mark en enda gång.

Sedan hjälper kyrkans servicemissionärer och samarbetsorganisationer samhället att bilda en vattenkommitté. Den kommittén får ansvaret för flera olika frågor. De gör till exempel upp ett underhållsschema och bestämmer hur invånarna ska betala för vattnet de använder och hur pengar ska samlas in för underhållet av systemet.

"Om det är [invånare] i samhället

som fattar besluten så förblir brunnen kvar", säger Patrick Reese, planerings- och förvaltningschef för kyrkans humanitära tjänst. "Om det är en ingenjör som fattar besluten åt samhället, så varar det inte."

Kyrkan förser också vattenkommittén med de nödvändiga verktygen för att reparera och underhålla brunnen och utbildar samhället i hygien så att de kan använda vattnet på ett säkert och lämpligt sätt.

Samarbete

När alla detaljer fallit på plats påbörjas grävarbetet. Lokala entreprenörer tar hand om de större konstruktionsarbetena som borrhining, men invånarna i samhället förväntas använda sina verktyg till att bland annat gräva diken, flytta rör och blanda cement.

I Demokratiska republiken Kongo håller över 400 personer på med att gräva ett 3 mil långt dike och lägga ner rör till ett vattensystem som är baserat på självtryck. Det fyra år långa projektet kommer att vara till nytta för omkring 160 000 personer och blir det största vattenprojekt kyrkan har startat.

Broder Heaps säger att han under en resa till Kenya nyligen ideligen såg frivilliga med spadar och hackor som grävde i den hårda marken eller blandade cement och sten som samhället bidragit med som ett bevis på deras engagemang i projektet.

© 2008 INTELLECTUAL RESERVE, INC.; MED ENSÄMRÄTT

Kongolesiska barn flyttar rör till dem som arbetar på vattenprojektet i Luputa i Demokratiska republiken Kongo.

"Folket här är mycket angelägna om att lyckas", säger syster Marilyn Barlow, en servicemissionär i DR Kongo, "och med rätt information och verktyg kommer de att lyckas."

Vad tjänar vi på det?

Med så få medlemmar i kyrkan i Afrika blir vattenprojekten den första kontakten med kyrkan för många afrikanska samhällen, och äldste Farrell Barlow, som är servicemissionär, säger att projekten har gjort ett bra intryck på folket.

"Ibland får vi frågan vad vi får ut av det", säger äldste Barlow. "Vi får [inte] proselytera, men vi säger att vi tror att vi alla är söner och döttrar till vår himmelske Fader och att vi ska tjäna och hjälpa varandra."

Med omkring 23 projekt igång under 2008 fortsätter vatteninitiativet att beröra hundratusentals människor. Sedan 2002 har projekten gett över fyra miljoner människor i 50 länder tillgång till rent vatten.

"Att se de glada ansiktena hos folket när vattnet flödar upp från brunnarna är underbart", säger äldste Barlow. ■

Medlemmar litar till bön under förödande tornado

Nyhetsrapporterna den 25 maj 2008 förutspådde att den 1,5 kilometer breda tornadon som ödelagt halva Parkersburg i Iowa i USA skulle dra sig norrut. Men när Wes Godfrey filmade tornadon från sitt hem som ligger österut, i New Hartford, började den roterande molnvirveln sakta fylla upp hans kameraskärm.

Broder Godfrey sprang ner med sin i åttonde månaden gravida hustru Erin och två barn till skyddsrummet där de bad en bön tillsammans. Medan broder Godfrey bad sin himmelske Fader att bevara deras och grannarnas liv, rörde Anden vid hans hjärta och han blev omedelbart på det klara med två saker: (1) de skulle klara sig, och (2) de skulle drabbas.

Efter bönen blev det mycket tyst. Ögonblicket senare slog regnet och vinden med explosionsartad kraft mot skyddsrummets ståldörr. Tumultet varade bara några sekunder och så blev det tyst igen.

Efterverkningar

När familjen ansåg att det var säkert att gå ut upptäckte de att huset var borta.

”Jag blev helt förkrossad”, säger syster Godfrey. ”Jag trodde att huset skulle vara kvar, men samtidigt var jag glad att vi var vid liv. Jag insåg då hur skört livet är.”

FOTO WES GODFREY

Wes och Erin Godfrey bodde i det här huset innan det förstördes.

FOTO WES GODFREY

Familjen Godfrey överlevde tornadon som förstörde deras hus.

Tornadon uppmättes till F-5 på den reviderade Fujita-skalan¹ med vindar som uppnådde 330 kilometer i timmen. Den totalförstörde över 240 byggnader och dödade sex personer i Parkersburg. I New Hartford förstörde tornadon ytterligare 30 hus och dödade två personer inom en radie av två kvarter från familjen Godfreys hus.

Efter att ha lugnat sin skolösa familj

använde broder Godfrey hustruns mobil för att ringa deras hemlärare Jason Meyers som bodde 30 minuter bort i Cedar Falls. Utan att tveka sade broder Meyers att han och två andra medlemmar var på väg. När de kom fram hoppade broder Meyers ner från fordonet och kramade om broder Godfrey och hans familj.

”Det var bra, för vi hade inga släktingar där. Men vår församlingsfamilj fanns där för oss”, säger broder Godfrey och försöker hålla tillbaka tårarna.

De skjutsades bort från katastrofområdet och fick sova hemma hos hjälpföreningspresidenten, dit medlemmar kom med mat och kläder.

Något att lära sig

Morgonen därpå ville familjen Godfrey leta efter en del värdefulla saker fastän bitar av huset låg utspridda över ett område på minst 5 kilometer. Bilder på barnen Godfrey hittades senare 16 mil därifrån. Innan de började leta uppsände broder Godfrey en bön om att de skulle kunna hitta några särskilda föremål, nämligen hans och hans hustrus vigselringar, deras plånböcker, skrifterna, en dagbok och en blodsockermätare för diabetiker.

När det hade gått 30 minuter hittade en rådgivare i stavspresidentskapet parets ringar under lite isolering. Femton minuter senare dök plånböckerna upp, med allt innehåll intakt. Därefter hittades blodsockermätaren,

dagboken och skrifterna.

"Allt det där kunde ju ersättas, men jag tror att anledningen till att vi hittade dem var för att stärka allas vittnesbörd om bön", säger broder Godfrey.

En hjälpande hand

Medlemmarna i Cedar Falls församling i Cedar Rapids stav hjälpte till med olika röjningsarbeten efter tornadon.

De hjälpte till att förvandla en grundskola i närbelägna Aplington till Parkersburgs distributionscenter. I centret kunde de som drabbats av tornadon hämta kläder, mat, toalettartiklar, rengöringsmedel och andra förnödenheter som donerats, även mikrovågsugnar och andra apparater. Kyrkans medlemmar arbetade som frivilliga i centret tre kvällar i veckan under augusti månad.

"Vi togs så väl om hand där", säger

syster Godfrey. "Vår himmelske Fader tog hand om oss [då], och gör det fortfarande, och det är det som är så underbart." ■

SLUTNOT

1. Den reviderade Fujita-skalan är en uppdatering av den tidigare Fujita-skalan som används till att mäta styrkan på tornados i Förenta staterna efter graden av ödeläggelse de åstadkommer. Den beräknar fortfarande vindstyrkor, liksom den ursprungliga skalan, och har fortfarande 6 kategorier, men är mer detaljerad och specifik. Den har använts sedan februari 2007.

TEMPELNYHETER

Tempel i Panama invigt

Efter öppet hus och ett kulturellt Evenemang invigdes templet i Panama City i Panama av president Thomas S Monson.

Luis Farias, en av de över 32 000 personer som besökte templets öppet hus, säger att upplevelsen har gjort att han fått "förnyat hopp".

"Jag ser att världen håller på att

förlora sina värderingar", säger han, "och när jag kom in i templet stärktes mina förhoppningar om att allt inte är förlorat."

Panamas första dam, Vivian Fernández de Torrijos, närvarade också vid templets öppet hus, tillsammans med flera statsämbetsmän. Hon berättade för sin värd att hon

var imponerad av templets skönhet och känsla av vördnad.

Det finns nu 140 tempel som antingen är i bruk eller håller på att byggas runtom i världen. ■

Templet i Mexico City åter öppet efter renovering

Efter ett öppet hus som hölls mellan den 20 oktober och den 8 november 2008, återinvigdes templet i Mexico City i Mexico den 16 november 2008. Det 25 år gamla templet stängdes för renovering den 31 mars 2007.

Det finns över en miljon sista dagars heliga i Mexico. För en fjärdedel av dem är templet i Mexico City det tempel som ligger närmast.

I samband med återinvigningen hölls ett kulturellt evenemang med musik och dans den 15 november 2008 i Mexico City. Templet i Mexico City, som ursprungligen invigdes den 2 december 1983, var det första av 12 tempel som byggts i Mexico. ■

Panamas första dam, Vivian Fernández de Torrijos, besökte det nya templet i Panama City i Panama tillsammans med äldste Don R Clarke, president för området Centralamerika, och hans hustru Mary Anne Clarke.

Kyrkan skickar hjälp till Filippinerna

Som gensvar på lokala behov köpte kyrkans ledare i Filippinerna in storförpackningar av baslivsmedel och vattenflaskor efter det att en tyfon orsakat jordskred och stora översvämningar.

Tyfonen Fengshen svepte igenom landet den 21 och 22 juni och förstörde hus och dödade över 1 000 personer. Kyrkans medlemmar och missionärer rapporterades vara i säkerhet.

Kyrkans välfärdsgrupp i området

tillhandahöll 20 säckar ris och lådor med sardiner, köttkonserver, mjölk och vatten till medlemmarna på ön Panay som drabbades värst. De distribuerade också över 160 000 vattenflaskor till guvernörens kontor. Stavar och distrikt på Panay organiserade röjningsinsatser vid lokala skolor. ■

Kyrkan hjälper till när orkanen Dolly drabbat USA

Kyrkans välfärdstjänst sände över 15 000 hygienpaket, 8 000 rengöringspaket och 2 000 lådor med baslivsmedel till de områden i Förenta staterna som drabbades av orkanen Dolly.

Stormen slet av hustak och orsakade översvämningar i städerna längs gränsen mellan Texas och

Mexico den 24 juli 2008. Några dagar senare släppte återstoder av stormen ner tunga skyfall i New Mexico som orsakade störtfloder och ledde till att hundratals personer fick evakueras.

Alla medlemmar och missionärer rapporteras vara i säkerhet. Det rapporterades att minst tre möteshus i

Texas hade fått skador på grund av blixtar och läckande tak.

Kyrkan hade ett nära samarbete med Texas Emergency Management och Frälsningsarmén för att få ut förnödenheter till behövande. Lokala medlemmar arbetade med officiella ämbetsmän för att hjälpa till med röjningen på frivillig basis. ■

VÄRLDSNOTISER

Kyrkans humanitära tjänst får utmärkelse från Madagaskar

Som ett erkännande av kyrkans humanitärtjänsts bidrag i Madagaskar mottog kyrkan utmärkelsen Chevalier de L'Ordre Nationale Madagascar i juni 2008 av landets hälsodepartement. Under 2007 och 2008 tillhandahöll kyrkan utrustning till tandläkare som behandlade patienter i avlägsna områden och till läkare som opererade grå starr. Kyrkan har också donerat 500 rullstolar och genomfört vattenprojekt i 17 samhällen.

Kenya erkänner kyrkans välfärdsbidrag

Kenyas regering tog emot hjälp från kyrkan efter det att en tvist efter landets presidentval lett till att 1 500 personer dött och 600 000 personer fått fly. Kyrkan sände tjugo tolv meter långa containrar fullpackade med filter, hygienartiklar, skolmaterial, torrmjölk och näringsrik mat samt paket som ska användas i barnhem och för vård av nyfödda. Förnödenheterna distribuerades av samarbetande instanser i landet till familjer som behövde hjälp att återvända till sitt hem.

Svenska tre-i-ett

Svensktalande medlemmar kan nu studera Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan i den nya utgåvan av tre-i-ett på svenska. Enligt ett tillkännagivande av första presidentskapet uppmanas medlemmarna att skaffa sig ett eget exemplar av den nya utgåvan av tre-i-ett, med tillhörande studiehundledningar genom kyrkans lokala distributionscentrer eller de lokala ledarna. En ny utgåva av Mormons bok på svenska finns också tillgänglig. ■

Fler förslag till samlingsstunden, december 2008

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Låt mig få höra om Jesus" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. Sätt upp bilder av Joseph Smiths liv på tavlan. (Från bildpaketet till Primär 5 kan du använda 5-1 [Joseph Smith], 5-3 [Joseph Smiths familj], 5-4 [Joseph Smith läser Bibeln], 5-5 [den heliga lunden], 5-6 [den första synen] och 5-8 [ängeln Moroni besöker Joseph].) Använd bilderna för att berätta om hur evangeliet återställdes. (För äldre barn: Leta efter verser i Joseph Smith—Historien som har att göra med bilderna. Be flera barn eller klasser att hitta ett skriftställe och läsa Joseph Smiths egna ord för att lära sig om återställelsen av evangeliet.)

Be två barn hålla upp Evangeliet i bild 240 (Jesus Kristus) och 400 (Joseph Smith). Upprepa veckans

evangelieprincip tillsammans som Primär: "Jesus Kristus återställde sitt evangelium genom profeten Joseph Smith." Sätt upp de två bilderna på tavlan. Läs Tredje Nephi 27:13–16. Hjälp barnen förstå att ordet *evangelium* betyder "goda nyheter", och att de goda nyheterna är Frälsaren Jesu Kristi födelse, liv och mission. Skriv upp ordet *evangelium* på tavlan.

Lek en musikgissningslek för att avslöja sex av alla de välsignelser vi får tack vare Jesu Kristi evangelium (prästadömet, skrifterna, dop, den Helige Anden, profeter och tempel). Välj primärsånger eller psalmer som barnen känner till och som handlar om dessa välsignelser. Be pianisten spela några noter i början av varje sång. Låt barnen gissa vilken sång det är medan pianisten lägger till noter efter hand. När barnen har gissat vilken sång och vilken välsignelse det är så sjunger ni sången tillsammans.

Om tiden tillåter kan du dela ut papper och pennor eller kriter så att barnen kan rita en välsignelse de får tack vare Jesu Kristi evangelium.

Avsluta med att bära ditt vittnesbörd om profeten Joseph Smith och om Frälsaren.

2. Förbered före samlingsstunden flera praktikfall där barnen får öva på att göra bra val. (Se "Praktikfall", *Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s 175–176.)

Inled samlingsstunden med att hjälpa barnen hitta Tredje Nephi 27:21 och läs versen tillsammans. Betona orden "ty de gärningar som ni har

sett mig göra skall även ni göra", och samtala om varför det är viktigt att försöka bli som Jesus. Sjung "Jesu Kristi kyrka". (*Barnens sångbok*, s 48) Ge olika exempel på barn som försöker likna Jesus. (Se artiklarna "Försöker likna Jesus" i *Lilla stjärnan*, eller ge exempel på barn i din Primär som gör bra val.) Sjung sista raden i "Jesu Kristi kyrka" mellan varje exempel.

Sätt upp en bild av ett barn och en bild av Frälsaren på tavlan och upprepa veckans evangelieprincip: "Eftersom jag vet att jag är ett Guds barn och att Jesus Kristus är min Frälsare, ska jag ..." Ge varje klass ett praktikfall. Be varje klass att läsa praktikfallet och bestämma hur de ska lösa problemet genom att göra bra val. Ge varje klass tid att berätta om studiefallet och lösningen för resten av barnen.

Avsluta med att sjunga "Jesu Kristi kyrka". Bär ditt vittnesbörd om att eftersom du vet att du är ett Guds barn och att Jesus Kristus är din Frälsare så får du hjälp att göra bra val varje dag. ■

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESPRESIDENTSKAPET

Ett prov på sant lärjungeskap

Under min ungdomstid hade jag möjlighet att vara hemlärlärkamrat åt min far. Jag minns en upplevelse vi hade tillsammans som har förblivit en påminnelse om vår roll som hem- och besökslärare.

En kväll studerade jag flitigt inför några viktiga prov när min far tittade in bakom dörren till mitt rum. Vi skulle göra hembesök hos en ny familj som vi blivit tilldelade. Jag kunde bara tänka på min revision och gick motvilligt med på att följa med, med fötterna släpande efter mig, rädd att jag hade förlorat en hel kvälls dyrbart arbete. Vi skulle besöka en syster som hade döpts föregående söndag. Enligt den information vi hade var hon gift, men hennes make verkade inte intresserad av kyrkan. När vi kom dit hände något oväntat som gjorde att jag blev på dåligt humör. Maken höll på att arbeta på huset och min far använde hela besöket till att diskutera gör-det-själ-v-projekt med honom. Inget andligt budskap gavs den kvällen. På vägen hem var jag helt säker på att jag hade slösat bort kvällen.

Men när jag hade flyttat hemifrån för att studera i en annan stad fortsatte min far att ta hand om den här familjen. Det var först flera år senare som jag insåg min brist på framtidsvision, när jag åkte tillbaka till mitt föräldrahem under ett lov och upptäckte att den nya familjen var med på församlingens möten. Fadern och modern var båda döpa, liksom barnen. Än i dag, nästan trettio år senare,

när jag träffar familjen, så minns jag det jag lärde mig som ung präst om framtidsvisionen vi alltid måste ha som hem- eller besökslärare.

President Benson har sagt: "Hemundervisningen är ett inspirerat program. Den är själva kärnan i att ha omsorg, visa kärlek, nå den enskilde — både den aktiva och den mindre aktiva. Den är prästadömetts kärleksverksamhet. Det är med den vi uttrycker vår tro i praktisk handling. Den är ett av proven på sant lärjungeskap."¹

Varför är hemundervisningen ett av proven på sant lärjungeskap?

En sann lärjunge strävar på alla sätt att följa vår Frälsare Jesu Kristi exempel.

Jesus visade exempel på kärlek utan avseende på person. Som hem- eller besökslärare väljer vi inte vår kamrat eller familjerna vi besöker. Familjerna tilldelas oss genom inspiration och under biskopens myndighet, inte genom någon slags samhörighetskänsla. Men oavsett vilket så blir de våra vänner. Jag hade möjlighet att besöka en familj i sju år i rad. Under de åren hade vi oförglömliga andliga upplevelser. Vi grät med dem i svåra stunder och gladdes med dem när de blev välsignade. Efter varje besök blev de allt bättre vänner som vi tyckte om att träffa på semestrar och vid andra särskilda tillfällen.

Jesus visade oss det största exemplet på ren och kristuslik kärlek. Vår roll som hem- eller besökslärare

Äldste Gérald Caussé

innebär mer än att bara besöka våra tilldelade personer en gång i månaden. Vi är ute efter mycket mer än tillfredsställelsen av att fylla i besöken i en rapport. Vi är uppriktigt och permanent måna om våra familjers välfärd. Denna omsorg kan visa sig när som helst, i våra böner och tankar, i små gärningar som betyder så mycket, som att gratulera någon på födelsedagen eller när de har klarat ett prov, eller att delta i välsignelser eller för rättningar. Jag minns ett telefonsamtal jag fick en gång mitt i natten. Det var en broder som jag besökte vid den tiden: "Jag bara måste prata med dig för jag tror att något mycket allvarligt håller på att hända." Vi pratade ganska länge på telefonen. Flera år senare sade denne broder till mig att vårt samtal den natten "räddade mitt liv".

Jesus visade oss det utomordentliga exemplet på en lärare vars ord trängde in i hjärta och själ hos dem som lyssnade på honom. Vi kan också beröra hjärtat hos dem vi besöker genom vår undervisning och vårt vittnesbörd. Vår bästa bundsförvant är den Helige Anden, som hjälper oss, om vi söker honom, att hitta det budskap och den undervisningsmetod som är bäst lämpad för familjen vi besöker. På så sätt blir det ena besöket inte likt det andra. Liksom under besöket som min far och jag gjorde kan ibland en diskussion om

gör-det-själ-v-projekt vara det bästa sättet att leda in på några andligare lärdomar.

Under denna juletid ber jag att vi ska ge familjerna vi besöker vårt vittnesbörd om Frälsaren i julklapp, liksom en uppriktig kärlek som är värd deras tillit. Jag vittnar om att när vi fullföljer denna heliga kallelse så kommer vi närmare Herren och visar med våra gärningar att vi är sanna lärjungar till Kristus. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Ezra Taft Benson, *Nordstjärnan*, jul 1987, s 46.

www.new.familysearch.org

Le Roy Billberg

Det nya verktyget för att klarera namn till våra tempel började användas vid templen i Köpenhamn och Helsingfors den 29 juli 2008 och i templet i Stockholm den 5 augusti 2008.

Medlemmar i kyrkan kan registrera sig som användare på ovanstående internetadress samt genom att klicka på Register for the new FamilySearch.

Därefter skriver man in sitt medlemsnummer, konfirmationsdatum, kontrollkoden som står i det skuggade fältet samt fyller i kommande frågor. Efter en tid – några dagar – har systemet letat reda på den inloggades familjetråd.

Man kan fortsätta att använda

korten som skrivits ut i det gamla systemet via TempleReady även efter den 29 juli 2008 (5 augusti 2008) i våra tempel i Norden. Det är först när de utskrivna korten tar slut som man behöver gå in i new.familysearch för att "klarera" nya namn som behöver templets förrättningar. På så sätt får vi en successiv övergång från det gamla till det nya systemet.

Det är först när vi ser att det nya har satt sig som det kommer en större propagering för att använda nFS. Vi hoppas att våra föreståndare för de släkthistoriska centren samt handledarna (konsulenter) som har haft tillgång till nFS under en tid skall vara redo att lära ut och hjälpa de som behöver hjälp med

att komma igång med nFS.

För den som vill lära själv finns det brevskolelektioner att tillgå på engelska språket i nFS. nFS har inget med PAF att göra. För många kan det vara bra att använda både nFS och PAF eller det hemdatorprogram man har för att hålla reda på släkten parallellt.

nFS är fortfarande under utveckling och den som vill få en uppfattning om vad som kommer att komma – lära hur nFS kommer att vidareutvecklas – kan gå in på labs.familysearch.org och ta del av de testmoduler som finns där.

nFS bygger på att man går in i kyrkans medlemsregister och hämtar upp släktinformationen som finns i medlemsregistret om den som loggar in i nFS och dennes föräldrar. Därefter söker nFS i Ancestral file och Pedigree Resource file och lägger till den släktinformation som vi sänder in till dessa system under de gångna åren. På så sätt bygger nFS upp våra familjetråd.

Därefter har vi att kombinera släktinformationen med förordningsdata i IGI registret.

Det hjälper *inte*, jag understryker *inte*, att göra en GEDCOM fil av vårt PAF data och läsa in GEDCOM filen i nFS för att komma ifrån kombinationsfasen i nFS. Vi måste gå igenom kombinationsfasen för alla våra namn i nFS. Att sända in en GEDCOM fil till nFS gör endast att vi får ytterligare namn att kombinera i nFS!

nFS är ett nytt system som bygger på att allt data som kyrkan har

Membership record number Confirmation date Enter the text from the following picture

Example: 009-8765-4321 Example: 11 March 1945

samlat in under åren görs tillgängligt via nFS på Internet för alla. Det är först när vi har ny information – nya släktingar att lägga till som vi behöver skriva in dessa i nFS eller göra en GEDCOM fil med enbart de nya namnen för inläsning i nFS.

Vi behöver dock inte genomföra

kombinationsprocessen i nFS för alla våra namn på en gång eller innan vi kan klarera några namn för templets förordningar. Det räcker med att vi för stunden "kombinerar" de namn vi vill klarera. På så sätt kan vi sprida kombinerandet över tiden. ■

Pionjärer i Sverige: Anna-Lisa firar 60 år som medlem

Eivor Hagman

Den 17 december i år är det 60 år sedan Anna-Lisa Östhed döptes i Jönköpings församling, eller Jönköpings gren som det då var, ett beslut som hon aldrig ångrat.

Anna-Lisa växte upp på landet i mörkaste Småland och var 15 år då hon flyttade till Jönköping och har bott där sedan dess. Hon började skolan och fick kristendomsundervisning. Alla berättelserna i Gamla Testamentet skulle man kunna berätta med egna ord. Söndagsskolan i Baptistkyrkan gick hon till från hon var 7 år och fick på så sätt en kristen grund. Hennes föräldrar var inte aktiva i någon kyrka

men höll strängt på att hålla sabbatsdagen helig.

Anna-Lisa började besöka olika kyrkor men kände inget speciellt. Hon konfirmerades i statskyrkan och såg med förundran på hur känslösamt hennes kamrater upplevde konfirmationen medan hon inte kände någonting och undrade för sig själv om det var henne det var fel på.

Det blev dags för giftermål med Gunnar och två pojkar föddes till familjen. 1948 kom det vita bussar till Jönköping med fångar från koncentrationslägren i Tyskland och de hade ett uppsamlingsläger i ett hus

mitt emot Anna-Lisas svärföräldrar och hon blev bekant med en av kvinnorna i lägret. Denna kvinna hade 6 pojkar och en man, som hon inte visste om de levde eller var döda. Detta påverkade Anna-Lisa väldigt mycket och hon förstod krigets verkningar. Hon gick chockad hem och knäböjde och bad att Gud skulle hjälpa henne så att hon inte någonsin skulle behöva skicka ut sina pojkar i krig. Hon bad också att få veta hur hon skulle uppfostra pojkarna.

Dagen därpå kom två missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. De inbjöd till ett möte och lämnade en skrift. Anna-Lisa ville gärna gå på mötet men hittade inte dit. Hon läste i alla fall i skriften som de lämnat och tyckte om det hon läste.

Två månader senare flyttade Roland och Marie-Louise Gustavsson in i samma hus där familjen Östhed bodde. De hade också två barn i samma ålder som Östheds. Familjen Gustavsson skulle bara bo där i 2 månader och sedan skulle de flytta till USA. Anna-Lisa och Marie-Louise började umgås och snart berättade Marie-Louise att de var medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon berättade om Joseph Smith, hur han såg och talade med vår Himmelske Fader och Jesus Kristus. Detta förde Anna-Lisa närmare Gud och Jesus Kristus. Hon tyckte att de kändes mer verkliga nu när hon fått kunskap om Joseph Smiths syn. Hon trodde allt som Marie-Louise berättade och tyckte att hela världen

Anna-Lisa Östhed i Jönköpings församling är en av pionjärerna i kyrkan i Sverige. Efter 60 år som medlem tjänar hon fortfarande trofast i kyrkan, just nu som bibliotekarie i församlingen.

borde få veta detta. Hon frågade om hon fick låna en Mormons bok, och läste hela boken. Det var mycket hon inte förstod av det hon läste, men en sak var hon helt säker på, att Joseph Smith inte hade hittat på detta själv. Hon fick ett vittnesbörd om att Mormons bok var sann och frågade sin väninna om det fanns fler böcker. Hon fick då låna Läran och Förbunden och Den kostbara Pärlan som hon läste ivrigt och tyckte var mycket imponerande.

Anna-Lisa började följa med till kyrkan och nu kände hon något speciellt, något hon inte hade känt då hon besökt andra kyrkor. Ett missionspar, Franzes och Hazel Nelson, började komma hem och undervisa

Anna-Lisa. Hennes man Gunnar var inte intresserad av att bli döpt men tyckte att Anna-Lisa skulle döpa sig om hon ville.

Den 17 december 1948 gick Anna-Lisa ensam till kyrkan, det var kallt och stjärnklart, snön knastrade under fötterna. Hon tittade upp mot himlen och tänkte att även om hela världen är emot mig så vet jag att jag gör rätt. Dopet utfördes i en cementbassäng i källaren och det var Franzes Nelson som döpte henne. Då hon konfirmerades efter dopet kände hon sig som omsluten av himmelen och kände att hon kommit rätt.

Entusiastisk över sin nya tro var Anna-Lisa ivrig att berätta för alla släktingar och vänner om detta fantastiska

hon hittat, men ingen var riktigt intresserad. Hon började släktforska och kände ansvaret då hon var den enda medlemmen i familjen och släkten.

En speciell andlig upplevelse som påverkade Anna-Lisa mycket inträffade 1959 då yngsta dottern May-Louise var två månader och blev allvarligt sjuk. På sjukhuset konstaterades att hon led av leukemi. Läkarna sa att hon kunde leva till 3 månader som längst. Anna-Lisa bad missionärerna komma dit och de gav henne en välsignelse. De var unga och den ene kunde knappt tala svenska. I välsignelsen sa missionären "jag välsignar dig med hälsa och styrka igen" och Anna-Lisa trodde starkt på prästadömetts kraft. Hon fick åka hem med May-Louise som blev bättre och bättre. Under 5 år togs prover på henne men inget hittades. En läkare kallade in överläkaren och sade: "Titta på Östheds lilla flicka – det är ett under." Anna-Lisa höll med om att det verkligen var ett under – hennes tro hade satts på prov och den höll!

Anna-Lisa har arbetat trofast i alla ämbeten som hon haft under dessa 60 år. Hon har varit Hjälpföreningens president i två omgångar, 7 år varje gång, och tycker att denna uppgift att arbeta med kvinnorna har varit den mest utvecklande.

Gunnar brukade följa med sin familj till sakramentsmötet på söndagarna och var inte emot kyrkan, utan stödde sin familj som nu hade utökats till 6 barn. Många missionärer

kom till familjen och ville undervisa Gunnar men han ville inte döpas och det skulle gå 30 år innan han ändrade sig.

1976 åkte Gunnar och Anna-Lisa till USA och såg många tempel vilket gjorde ett starkt intryck på Gunnar och när de kom hem igen så föreslog Anna-Lisa att de skulle läsa i skrifterna varje morgon. Gunnar tyckte det var en bra idé så varje morgon under två år började de dagen med högläsning ur skrifterna och läste genom alla skrifterna plus boken "Förlåtelsens under".

1978 hade de en hemafton med sonen Jörgens familj. Ett av barnbarnen Adam, då 4 år, ledde hemaftonen och som avslutning sa han: "Nu tycker jag vi ska bära våra vittnesbörd allihop." Alla gjorde det utom Gunnar, men Adam gav sig inte utan han ville höra farfars vittnesbörd också. Gunnar berättade då att han visste att kyrkan var sann och att Joseph Smith var en Guds profet. Jörgen frågade sin far innan de skildes åt den kvällen om han ville bli döpt och Gunnar svarade ja.

Veckan efter denna hemafton, den 17 juli 1978, döptes Gunnar, och Anna-Lisa trodde inte det var sant. Hon hade nästan gett upp hoppet efter 30 år. Det blev en oerhörd skillnad i deras liv, i deras relation till varandra, ja allt förändrades.

Den 4 augusti 1979 beseglades de i templet i Provo i USA där 4 av deras barn är bosatta. Det var en fantastisk känsla och en stor dag i deras liv. Stockholms tempel invigdes 1985

och de arbetade ofta där. Tidigare hade de två gånger om året åkt till templet i Schweiz. Den 8 juni 1986 avskildes Gunnar av äldste Neal A Maxwell till beseglare i Stockholms tempel, vilket bland annat innebär att han fick myndigheten att förrätta tempelvigslar. Gunnar har viggt fyra av sina barnbarn i olika tempel i USA.

Gunnar och Anna-Lisa har utfört 3 tempelmissioner i Stockholms tempel. Under den sista verkade de som rådgivare i tempelpresidentskapet. Det var den lyckligaste tiden i deras liv då de fick tjäna i Herrens Hus. De njöt av kamratskapet bland tempeltjänarna och träffade många människor.

Gunnar dog den 25 maj 2003 och Anna-Lisa lever nu ensam, men är fortfarande lika trofast och aktiv som hon varit under alla sina 60 år som medlem. Hon njuter nu av frukterna av sitt beslut att döpas. Tolv personer i släkten har varit på hel-tidsmission. Hennes barn och barnbarn brukar uttrycka sin tacksamhet för Anna-Lisa som är pionjären i släkten.

Fyra av barnen, Leif, Jörgen, Marie och May-Louise, bor i USA och dit åker Anna-Lisa ofta och hälsar på. Där finns nu även barnbarnsbarn. I Sverige finns sönerna Hans och Dan med familjer. Hon har nu 19 barnbarn och 26 barnbarnsbarn.

Anna-Lisa är en av pionjärerna i kyrkan i Sverige. Hennes tro har varit drivkraften i hennes liv och har påverkat och påverkar fortfarande hennes efterkommande. ■

Ensamstående vuxna på Björnö

Lisbet Sandström

För många ensamstående vuxna har Kristi Himmelsfärdshelgen och Björnö blivit en tradition.

Upprinnelsen till arrangemanget är Sylvia Söderholm, representant för Ensamstående vuxna i Västerås, som frågade dåvarande grenspresidenten Lars Nilsson om inget kunde ordnas för de ensamstående vuxna i Västerås. Lars Nilsson är en handlingens man och under 4 års tid, med start Kristi Himmelsfärdshelgen 2002, arrangerade han och hans fru Astrid tillsammans med några ensamstående från Västerås "Björnöfesten". När Lars blev avlöst hösten 2005 och med sin fru Astrid påbörjade en tempelmission, blev det naturligt för Stockholms stav att ta över arrangemanget.

Eftersom Södra Björnö är en stugby med cirka 100 sovplatser i 4- och 6-bäddsstugor och där det även finns en stor festsal med tillhörande kök, har visionen funnits att anordna träffen över flera dagar. Detta för att ge större möjlighet och motivera dem som inte bor i Mellansverige att delta och få del av gemenskapen, och i år förverkligades visionen.

På Kristi Himmelsfärdsdagen, som i år sammanföll med första maj, samlades ett 30-tal ensamstående vuxna på natursköna Södra Björnö i Västerås. Vi började traditionsenligt med korvgrillning som sedan följdes av en lite

annorlunda tipspromenad som sammanställts av Åsa Lopez-Holmberg, Örebro.

Fredagen började med gemensam frukost i festlokalen och sedan följde en mera traditionell tipspromenad. Som tidigare år hade Jan Sewelén, Västerås, sammanställt frågorna som rörde allt från grekiska mytologin, politik och kultur till biologi och zoologi. På eftermiddagen efter

lunch fick vi besök av Ingemar Sahlin som i ord och bild berättade om sina forskningsresor i Mormons Boks fotspår. Kvällen avslutades sedan med middag och dans.

Lördag morgon efter frukost skulle vi fortsätta till Västerhaninge och templet och det var då, strax före kl 10, vi fick bevittna prästadömet och bönens makt. Gunilla Carlssons bil ville inte starta, hon

hade haft den på verkstan och felet skulle vara åtgärdat. En bilmekaniker som råkade befinna sig på Björnö, undersökte bilen, provade att starta den och domen blev att bilen kommer inte att gå igång utan verkstadshjälp. Det var då Gunilla knackade på hos killarna och sa att nu behövde hon deras och prästadömet hjälp för att få igång bilen. En bön sändes upp och Gunilla gick för att prova att starta bilen igen, och den startade och alla kom iväg till templet och hann med en session. Efter sessionen samlades vi i gästhemmet för en gemensam lunch innan våra vägar skildes.

Nästa Kristi Himmelsfärdshelg som infaller den 21 maj 2009 är redan inbokad – något för alla ensamstående vuxna över 30 år att se fram emot. ■

Välbesökt midsommarfirande

Jens Åman

För andra året i rad organiserade Utby församling midsommarfirande för hela stadsdelen. Kyrkan stod som arrangör på de 2 000 reklamblad som delades ut i området. Kyrkans namn nämndes också i ett sommarprogramhäfte som gick ut till alla skolbarn och föräldrar i hela östra Göteborg. Arrangemanget blev mycket lyckat. Som vanligt var midsommarvädret inte det bästa men det var åtminstone uppehåll precis under de två timmar som programmet höll på. Det bjöds på glass till barnen, lekar och traditionell dans

Från vänster: Moroni Norin, Västerhaninge, Krister Hell, Norrtälje och Bill Nördén, Karlstad deltog i tipspromenaden som var en av aktiviteterna för ensamstående vuxna på Björnö.

Drygt 1000 personer firar traditionell midsommar i Utby som arrangerats av församlingen

kring midsommarstången. Totalt besöktes firandet av dryga tusen

personer vilket var mycket bra. Många uppskattade midsommarfirandet och

kyrkan kommer att ta ansvar för midsommar i Utby även nästa år. ■

Ny biskop i Borås

Biskopsrådet i Borås församling, biskop Magnus Ågren med rådgivare Ulf Lundahl och Björn Larsson har avlösts och ett nytt biskopsråd har inröstats. Som ny biskop kallades Ralph Murray med Sven-Olof Olofsson och Mattias Nyberg som rådgivare.

Biskop Ralph Murray är född i Utah, USA och tjänade i Sverige som missionär under åren 1956–1958. "I

tre dagar fick vi lära oss att säga 'vi är två amerikanska missionärer' – dessa fem ord var allt jag kunde säga på svenska", berättar biskop Murray. Hans första kamrat var äldste Arne Hedberg, som han tjänade tillsammans med i Karlstad. "Äldste Hedberg pratade endast svenska med mig och på så sätt blev jag tvungen att lära mig språket."

Bland de olika platser där han tjänade som missionär blev Borås en speciell plats. Bland annat fanns där

en underbar flicka som hette Ann-Louise Gustavsson som undervisades av missionärerna och senare döptes av dåvarande äldste Murray. Två veckor senare var missionen slut och äldste Murray återvände till Utah.

Han kunde dock inte glömma flickan i Borås och började brevväxla med henne. Ett år senare friade han till Ann-Louise och de vigdes och beseglades i templet i Salt Lake City.

Ann-Louise och Ralph välsignades med fem barn. Så småningom kom

de tyvärr bort ifrån kyrkan. Biskop Murray förklarar "det blev så lätt att göra andra saker på söndagarna, men vi tappade aldrig vår tro". Det gick 46 år, "46 förlorade år" som biskop Murray uttrycker det, innan de kom tillbaka till full aktivitet i kyrkan.

I januari 2006 ändrades hela världen för Ann-Louise och Ralph. En av deras söner, Geoffrey, hade fått en stroke då han var på väg för att åka skidor. Han var förlamad på vänstra sidan och de fick veta att han var mycket dålig. Ralph ringde till en av sina systrar och bad att hennes man och en annan svåger skulle ge Geoffrey en prästadömsvälsignelse, vilket de gjorde. Biskop Murray berättar: "Ann-Louise och jag gick ner på våra knän och bad Herren om hjälp att rädda vår son, vi lovade att komma tillbaka till kyrkan och åter ta på oss de löften vi hade lovat Herren tidigare." Några månader senare berättade Geoffrey att han kände att någonting hände i hans kropp. "Geoffrey är inte 100% återställd ännu men han lever och mycket är på gång för honom – och vi har hållit våra löften", säger biskop Murray.

Ann-Louise och Ralph hade alltid önskat att en dag återkomma till Sverige. De bodde i Denver i Colorado i 15 år och flyttade sedan tillbaka till Salt Lake City där de hyrde Ralphs föräldrars hem. Efter fem år ville hans mor sälja huset och de bestämde då att tiden var inne att flytta till Sverige. Två av

FOTO DAVID STRÖMBOM

Som ny biskop i Borås verkar nu Ralph Murray, här med sin svenska hustru Ann-Louise.

deras barn bor nu också i Borås.

"De sista 21/2 åren har varit som en dröm för oss. Vi har tjänat i olika ämbeten i Borås församling och har besökt templen i Stockholm och Köpenhamn flera gånger och önskar att regelbundet kunna göra tempelbesök i framtiden. Att Herren har kallat mig till biskop, att han vill ha mig till detta ansvarsfulla ämbete, särskilt med tanke på min ålder, överväldigar mig. Jag har lovat Herren att jag ska tjäna honom och Borås församling med all den kraft och styrka jag har. Herrens planer och vägar är förunderliga – Borås var den plats jag var grenspresident under min mission och nu är jag här igen efter

många år – som biskop i Borås!"
säger Ralph Murray. ■

Intervju av Richard Åkebrand

Lokala nyheter

Artiklar och foton till de lokala sidorna är alltid välkomna.

Alla artiklar redigeras. Artiklar och foton publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet.

Skickas till: Eivor Hagman,
Medusagatan 2 A
553 38 Jönköping
Email: eivorhagman@
hotmail.com
Tel. 036-719663 ■